

Емилио Салгари

Призракът на Сандокан

ЧАСТ ПЪРВА

ПЛАВАНЕТО НА ПРОЗЯВКИТЕ

Много и все различни бяха последвалите събития. Докато един ден кораб, назван от Пирата на Малайзия „Соарес“, се полюшваше върху тихото и спокойно море и напредваше със скорост, съвсем неотговаряща за кила му, пригоден да пори вълните при необходимост и „мълниеносно“, както се изразяваха неговите моряци.

Този кораб, който можеше наистина да се състезава по бързина с рибите, бе нисък, много лек, с продълговати платна, поддържани от триъгълни мачти и бе в състояние да се пребори и с най-дивия ураган. Но сега сякаш изпълняваше съвършено друга мисия, не тази, за която бе предназначен.

Малайзийските пирати предпочитаха такива кораби за нападенията си срещу морските гиганти, плаващи из опасните морета на Малайзия.

Почти неподвижен сред безкрайната самотност на океана, „Соарес“ имаше вида на напуснат, изоставен на произвола на ветровете кораб. Той сякаш се отекчаваше сред пустинното спокойствие на водата и небесата. Не се виждаше и следа от облаче.

И наистина неколцината моряци се чудеха какво да правят на мостика – двама се изтягаха до наблюдателната каката, други петнадесетина дремеха по дъските.

Онези до каютата пушеха и мълчаха. Най-сетне единият процеди през зъби:

– Искаш ли да бъдеш искрен, братче?

– А кога не съм бил искрен, драги Яниш? – Другият извади от уста си мундшука на дългия чибук.

– Признай си тогава, че Тигъра на Малайзия е на път да пукне от скука – първият запали единадесетата си цигара и сподави прозявка, която бе по-красноречива от всякакви думи.

– Имаш право, Яниш. Пукам от скука, но както виждам, и ти не си по-въодушевен от мен.

– Да – каза Португалец, – това спокойствие ме подлудява.

– Вината е твоя!

– Какво? Моя?

– Твоя, драги! Ти поиска да си отдъхнеш, да напуснеш Империята

на Асам и на твоя синчага Соарес. И да си понакривиш шапката.

– Не плямпей глупости! – извика Португалеца. – Не помниш ли какво ми каза: „Бихме се много, да се оттеглим сега и да кажем сбогом на авантюрите! Да използваме богатствата си и да се поразходим из морето като миролюбци, които се наслаждават на своята лятна почивка!“...

– Не отричам, че ти казах нещо подобно – отвърна Сандокан и напълни с тютюн чибука си, – но то беше само тълкуване на мисълта ти.

– Какво?!...

– Разбира се: когато постави на престола Асам, своя син, ти въздъхна облекчено и каза дословно: „Има да се занимавам доста сега с белия махараджа!“ Тогавата ти предложих да започнем отново морския живот.

– С едно плаване, което няма никаква цел...

– За да си отдъхнем.

– Хубаво отдъхване! В гроба!... Знаеш ли как бих нарекъл това плаване?

– Кажеш да чуя.

– Ами „Плаването на прозявките“.

– Прав си – каза Сандокан и се прозя. Португалеца добави:

– Ти не само ми предложи да се шляя без никаква цел из моретата, но намери начин да изчезнеш от числото на живите.

– Наистина – каза Сандокан, – за англичаните аз съм мъртъв.

– Мъртъв и погребан.

– Така е. Раджата на Каравак присъствува на погребението ми.

– И поиска да се увери със собствените си очи, че те погребват.

– Разбира се. Всичко стана, както изискваше редът.

– И как си отдъхна Джеймс Брук, когато видя, че те спускат в ямата!

– Вярно е.

– Най-после големият му неприятел се оказа мъртъв Най-после той Джеймс можеше да получи благодарностите от кралицата на Англия, че Тигъра на Малайзия е изчезнал, че Тигъра на Малайзия е пукнал завинаги!

– Изиграх, види се, чудесна шега и на кралицата, и на раджата на Саравак. Благодарение на факира Барода възкръснах на следния ден и ето ме тук, до теб, лежа и се прозявам.

– Имаш рядкото удоволствие да препрочетеш във вестника на Саравак как точно е преминала погребалната ти церемония...

– Хубава церемония, Яниш! Говориха за мен като за най-

страхотния кръвопиец на Ориента!

Португалеца се усмихна:

– Все пак ораторът призна твоето благородно кавалерство...

– Наистина – прозя се отново Сандокан, – мислех дори да му изпратя картичка, да му благодаря. Тоя номер най-после ми позволява да си откъхна от неприятелите.

– Англичаните няма да те гонят вече, убедени са, че си мъртъв, но кажи ми: какво спечели от всичко това?

– Нищо. Отегчавам се. Виждаш в какво спокойствие сме затънали.

– И сега, надявам се, проумяваш какво означава да водиш такъв живот без всякакви вълнения. Ние наистина ще се пукнем от прозявки. Омръзна ми. Небето спокойно, морето спокойно, акулите спокойни, англичаните спокойни... Но моля ти се, какво значи това! Не сме ли вече годни за нещо?

– Струва ми се... не – каза Сандокан, – стари сме, но не това, разбира се, е основната причина.

Яниш хвърли угарката си нервно.

– Стари ли сме... каза?

Ами ти какво искаш? Да кажа, че сме млади? На петдесет сме. И нито година повече! И няма да ти простя, Сандокан, за тая обида! – Португалеца се наежи. – Хора като нас остаряват само когато стоят с празни ръце и се прозяват...

– Не разбра ли, че не ни остава друго?

– Не, не съм разбрал. И не желая да споделям твоите мисли с нашите тигрета. Виж ги как се излежават, да ти се скъса сърцето.

– Почиват върху лаврите си, какво искаш.

– Стига! Докога ще трае голявият живот?

– Оттеглихме се, за да скучаем, ти остави твоя махараджа, аз се погребях, да направя удоволствието на Джеймс Брук. Добре, прав си. И какво сега?

– Да не продължаваме да бъдем глупаци, това! – каза ядно Португалеца, който бе ексмахараджа, и запали нова цигара.

– Казвай, каквото искаш да кажеш, само че съвсем ясно – каза Пирата на Малайзия и очите му светнаха при мисълта, че „братчето“ му може би си е научило да прекъснат бездействието, което наистина ставаше непоносимо.

– Искам да кажа – въздъхна Яниш, че по един или друг начин трябва да се измъкнем от това затъпяване.

– По-точно, по-точно. Имаш ли план?

– План ли? Не бързай толкова! Нали не искаш да бъдеш пират, как да ти предложи тогава нападение срещу някой по-едър кораб?

– Ти знаеш – отпусна дъх Пирата на Малайзия, – че моето морско разбойничество всъщност никога не е било престъпно. Англичаните ме изпъдиха от моето царство и аз им отмъщавах, като нападах корабите им.

– Така е, братче. Твоето бе война, не пиратство.

– Неприятелите ми ме направиха жестокия тигър на Малайзия!

– Така е.

– Но душата ми не ми позволяваше да се бия несправедливо.

– Разбирам – каза Португалецът, – искаш да ти потърся тук, сред това спокойно море, благородна причина за нови битки. Струва ми се, че твоите желания са доста големички. Какво искаш да ти намеря? Наоколо не се мярва дори потъващ кораб. Нищо. Абсолютно нищо!

Португалецът се изправи.

Вдигна очи и ръце към небето и започна на шега:

– Господи на риска и на авантюрата, ти, който в миналото ни дари с толкова опасни преживявания, приключения, в които много пъти играхме на живот и смърт, нима искаш сега да умрем от прозяване? Ние не сме хора, родени да водят спокоен, бездеен живот, ние сме създадени, за да паднем на ден най-малко по десет пъти в ноктите на смъртта и да се спасим, разбира се. Спокойното съществуване ни задушават! Ние, Господи на авантюрата, не можем да живеем, ако не рискуваме постоянно, изпрати ни някой дявол, изпрати ни някой пират, по-жесток от нас, и ще видиш ексмахараджата на Асам и Тигъра на Малайзия как знаят да се забавляват!

– Твоята молитва е много трогателна, Яниш – каза Сандокан, – но се страхувам, че Господа Бога на опасностите и риска е станал глух за нашите молитви.

– В такъв случай не знам какво да правя вече – разпери леко ръце Яниш, – и ще бъда принуден да ти подсказва една идея, за да се освободим най-после от скуката.

– Да я чуя!

– Много е проста, но се страхувам, че няма да те зарадва съвсем.

– Хайде де, не изчерпвай търпението ми! Искат ли се смелост за изпълнението?

– О! И още каква!

– Тогава не разбирам защо се бавиш. Говори най-после!

– Повтарям, много е просто. Ще възпламеним бървата с барут,

която имаме на кораба си, и ще хвъркнем всички във въздуха!

Португалеца избухна в смях, за малко да се задави.

Надяваше се, че и Сандокан ще стори същото. Но Пирата на Малайзия се усмихна леко и погледът му отплава към хоризонта.

– Какво има? – запита Португалеца.

ПРЕЛИТАНЕТО НА ПАТИЦИТЕ

Сандокан не отговори. Очите му все още бяха приковани някъде много далече.

Португалеца проследи погледа му.

Сивкав облак се бе появил на хоризонта сред тъмната синева на небосклона.

– Кораб ли? – запита Португалеца,

– Не – каза Сандокан. – Мутри, дай ми далекогледа.

Млад малайзиец с маслиненотъмна кожа и бляскави очи приближи до каютата и подаде на Сандокан далекогледа.

– Ето, Тигър – каза той.

Сандокан опря далекогледа до очите си и впи поглед към облака, който приближаваше.

– Е? – запита Португалеца.

– Прелетни птици – отвърна пиратът, явно разочарован, и подаде далекогледната тръба на Португалеца.

На свой ред Португалеца загледа към беззникавия облак.

– Имаш право. Това е ято прелетни птици, които се отправят на север. Дано Богът на опасностите и риска направи така, че да се окажат диви патици.

– Защо?

– За да им отправя един въпрос и да поискам съответно отговор.

– Отговор? От птици?

– Да, скъпо братче.

– Не те разбирам.

– Че как ще ме разбереш, като не си португалец. И то от крайбрежието.

– Обясни ми, без да се занаяш.

– Ето: когато бях малък, чувах от ловците в моята родина, че ако успееш да убиеш седем патици по време на прелитането им, ще се случи нещо необикновено.

- И какво смяташ да направиш сега?
- Какво смятам ли? Сега? Ами ще убия седем от тези животинки.
- Възможно е да го направиш. Патиците ще прелетят точно над нашия „Соарес“. Но, струва ми се, не е възможно да се случи нещо необикновено след това.
- Възможно или не, ще видим, поне времето ни няма да изтече, докато стрелям, с прозяване.
- Ще имаме и вкусно печено – прибави Мутри.
- Да, разбира се, ако патиците имат любезността да паднат точно в нозете ти – забеляза Сандокан.
- Дори й да паднат във водата, пак ще ги уловим – каза Мутри.
- Да си призная – каза Португалеца, – и на мен ми се яде печено патешко, но ми се струва, че с пушки ще бъде много трудно да ги убием на тази височина, на която ще прелетят.
- Ще стреляме всички заедно – каза Сандокан, – и ще видим какъв резултат ще получим. Точно седем ли трябва да бъдат?
- Разбира се.
- Хайде, тигърчета! Ставайте! – заповяда Сандокан. – Вземайте пушките и чакайте ятото да мине над кораба! Трябва да паднат седем. Ние сме двадесет души, няма да е трудно.
- Ако улучим повече – каза Мутри, – печеното ще бъде значи поизобилно.
- Предпочитам ги само седем – каза Яниш, – това ще ми помогне да проверя легендата, за която говорих.
- Ятото приближаваше бързо. Когато бе точно над кораба, Яниш даде знак за огън.
- Петнадесет пушки изгърмяха наведнъж.
- Няколко патици паднаха в морето, близо до кораба.
- Яниш ги преброи. В това време ятото се пръсна и се събра далече от кораба.
- Шест са! Само шест! – извика Португалеца с голямо разочарование, – Само за една патица ще бъдем принудени да се прозяваме все така из тия спокойни води.
- Но затова пък ще имаме печено – каза Мутри. Той се прехвърли през перилото и скочи в морето. Други „тигърчета“ го последваха.
- След две минути шестте патици бяха уловени и занесени на мостика. Тигърчетата ги оскубаха веднага.
- Защо не убихте седем? – попита ядосан Португалеца. – Излезе, че орисницата ни е предрекла наистина да се прозяваме, докато ни се

разкъсат челюстите.

Сандокан не отговори. Не искаше всички да забележат, че самият той е леко разочарован.

Суеверието бе пугнало дълбоки корени във всяка ориенталска душа и Сандокан би дал и най-скъпия си диамант, патиците да се окажат седем.

– Няма какво да се прави – рече тихо Португалеца, съдба! Излезе, че наистина, ако искаме да се отървем от скуката, трябва да взривим „Соарес“.

Едва изрече тези думи и трепна. Един от моряците тигърчета се развика:

– Гледайте! Закъсняла патица!

– Вярно бе! – викна Португалеца с нескрита, детска радост.

– Ето я и седмата – каза по-тихо Сандокан. Патицата приближаваше.

– Внимавай – каза Сандокан, – ще стреляме само ние двамата и ако не сполучим, ще означава, че не заслужаваме да се измъкнем от скуката.

Те едновременно вдигнаха пушките си и стреляха. Патицата падна ранена и се заплете в корабните въжета.

– Седмата! – извика Португалеца победоносно. – Сега ще чакаме да видим какво ще се случи.

– И ако нищо не се случи, значи не трябва да вярваме на легендите на твоята родина.

– Във всеки случай една патица повече! – каза Мутри и взе птицата от моряка, който, пъргав като катерица, се бе покатерил по въжетата.

Сандокан запали чибук си. Яниш зави нова цигара и двамата се излегнаха на мостика в очакване легендата да се сбъдне.

– Ние сме същински стари деца – въздъхна Сандокан.

– Защо мислиш така?

– Защото и двамата повярвахме на една шега.

– Какво да се прави... Безделието е баща не само на всички пороци, но и на суеверията... Ех... ще хапнем поне патица!

Изведнъж възклицание на учудване се изтръгна от Мутри, който скубеше патицата.

– Какво има? – запита Пирата на Малайзия, привлечен от вика.

– Тигре, виж – отвърна Мутри и подаде патицата, – на левия и крак има нещо завързано!

Сандокан взе патицата и прегледа крака ѝ. Португалеца приближи към него.

– Казах ли ти аз! Тази седма патица крие изненада! На левия крак на птицата бе увито парче плат и завързано добре.

– Патицата, която има превързан крак и която лети над океана, не е нещо обикновено – заяви ексмахараджата.

– Това нещастно животинче се е мъчило да настигне ятото – каза Сандокан.

В същото време се мъчеше да развърже възела. Нетърпелив, той извади ножа си, преряза възела и разви парцалчето.

– Какво виждаш? – извика Яниш – Чети, братче!

По-скоро!

– Богът на авантюрите би трябвало да ни прати някакво послание – каза Тигъра на Малайзия, – но виждам само две думи, които не изразяват абсолютно нищо!

– Щом са написани, все трябва да изразяват нещо – каза Португалеца и взе „писмото“.

Върху плата бяха написани с червено мастило две думи:

Еллора... Дявола.

ПАДНАЛОТО ОТ НЕБЕТО ИЗВЕСТИЕ

– Еллора... Дявола! – прошепна Португалеца като продължаваше да гледа разкритите букви, написани с червена течност. – Дявола, . . Еллора!... Еллора и Дявола! Какво значат тези думи, поверени на крака на една птица?

– Това искам да узная и аз, подпомогнат от твоята европейска мъдрост – каза Сандокан,

– Моята европейска мъдрост може да разбере само това, че тези две думи означават нещо.

– До това откритие достигнах и аз, без да напругам изобщо мисленето си – каза с усмивка Тигъра на Малайзия.

– Но аз ще прибавя и друго, мило братче, .

– Да го чуем.

– Тези две думи са писани преди един-два дни най-много.

– И какво от това? Отде наде ще бъдеш сигурен, че е така?

– Гледай. Цветът е още съвсем ясночервен. Ако бяха писани отдавна, щяха да са кафявочервени. Радвам се, защото мястото не е много далече.

– Какво място?

– Това, на което са били написани тези думи. Прелетните птици летят винаги в права посока. Не ни остава друго, освен да тръгнем по техния обратен път и да намерим Еллора!

– Но какво означава „Еллора“?

– Това искам да знам и аз.

– Тогава?

– Тогава ... да приемем, че Еллора е една мистерия, стига да не се отнася до прочутите пещери на Еллора. Чувал ли си за тях, братче?

– Да... струва ми се. Чувал съм да се говори за храмовете на Еллора.

– И аз. Един мой поданик имаше манията да се занимава с изучаването на прочути индийски старини, затова го направих министър. Спомням си, говореше с въодушевление за подземните храмове на Еллора. Това наистина са храмове, издълбани в глината, в басейна на Годавери. Дълги са около три хиляди и шестстотин метра и се обитават от цял полк чакали и пантери: затова по-голямата част от посетителите се задоволява само с това – да разгледа украсения вход и не влиза, за да не послужи за закуска на пантерите... Изкопали са ги будистите.

– Възхитен съм от твоите познания, но не мога да разбера с всичко това как се обясняват тези две думи, които са пред очите ни.

– Не ми е много ясно. Еллора е име на жена. Подземните развалини, за които ми разказваше моят министър, сигурно нямат нищо общо с това послание.

– Добре, да предположим, че Еллора е име на жена, но „Дяволът“ какво означава?

– Ето задачата – каза Португалеца. Мутри се бе приближил:

– Ваше Величество, ще ми позволите ли една дума?

– Не позволявам нищо на она, който продължава да ми вика „величество“.

– Господин Яниш, ще ми позволите ли една дума? – едва се усмихна малайзиецът,

– Така може. Говори, Имаш ли да кажеш нещо съществено по тези две думи?

– По едната – да – отговори малайзиецът. – струва ми се, че разбирам какво означава думата „Дявола“.

– Това означава „демон“, „сатана“, по европейски.

– За мен тя значи Рифовете на дявола.

– Рифове на дявола ли?

– Да, господин Яниш, като момче, когато бях на един китайски

кораб, претърпял корабокрушение до един остров, който старите моряци наричаха Рифовете на дявола. Това е остров, на който никога никой не е стъпвал, заобиколен е с подводни скали!

– Наистина ли?

– Разбира се, всички кораби, които се приближават към брега, биват разрушавани от дявола!

– И откога е започнал той да руши корабите? – запита Португалца силно заинтригуван.

– Всички, които са се опитвали – продължи малайзиецът. – да приближат дявола, са били потопявани. Онези, които са успявали да се спасят по чудо, са разправяли, че наистина сред крайбрежните рифове имало дявол. Той хвърлял огън по корабите. Освен това островът не е на пътя на никоя държава . . .

– Сега си спомням – каза Сандокан, – слушал съм да се говори за този остров. Но там вместо дявол имало под вълните широки коралови рифове. Те опасвали целия остров. Точно по тази причина корабите избягвали острова.

– И все пак – настоя Мутри – мнозина са видели действително на брега дявола да размахва главня, просто да бълва огън,

– Бил е навярно някой корабокрушенец – правил е знаци, за да го видят – забеляза Португалца, – всъщност може би Мутри има право – дяволът все трябва да се приюти някъде. – Значи решихме логически ребуса. Еллора. . . Дявола, Има една нещастница, която се нарича Еллора и която се намира на Рифовете на дявола.

– Да предположим, че е така – каза Сандокан замислено, – но как може да се обясни, че пленницата на този остров е уловила патицата и е написала известието?

– Това не мога да обясня сега – каза Португалца, – но има някой, който ще го стори!

– Кой е той?

– Самата Еллора!

– Днес си доста весел, Яниш – каза Сандокан все така замислено,

– Разбира се! Сега поне знам, че легендите в моята родина не лъжат. Ето: седмата патица ще ни донесе някакво страшно интересно преживяване. Не ти ли е ясно, че ще отплаваме за Рифовете на дявола?

– За да си разбием някъде главите – каза Мутри.

– Господин дяволът ще трябва да уреди сметките си с нас, нали, Сандокан? – засмя се Португалца.

– Не ме е страх от дявола – каза Пирата на Малайзия, – страх ме е,

че няма да намерим острова.

– Това е работа на Мутри – прибави Португалеца, – къде се намира този благословен или прокълнат остров?

– Много на изток от Никобаре – отвърна Мутри.

– Месторазположението е доста неточно – забеляза Португалеца.

– Наистина – усмихна се Тигъра на Малайзия, – но не за първи път тръгваме слепешката към авантюрите. А може би на брега на Малака някой стар моряк ще ни каже нещо за този остров!

– Значи отиваме да търсим Рифовете на дявола! – каза Португалеца.

– Ето най-последно целта на плаването ни. Да спасим тайнствената Еллора! Но преди това бих искал да задоволя любопитството си...

– Да узнаеш коя е Еллора ли? – запита Сандокан.

– Не. Не, братче. Засега искам да знам патицата...

Мутри го прекъсна:

– Ваше Величество, господин Яниш... Позволете ми... вижте, патицата е била ранена от стрела преди куршума.

Малайзиецът показа оскубаната птица. На единия и крак се виждаше засъхнала рана.

След кратко разсъждение Сандокан каза:

– Ето как си обяснявам всичко: Еллора е ранила със стрела птицата, нанесла и е лека рана, но достатъчна, за да я принуди да слезе на земята. Сетне е извадила стрелата и като е видяла, че патицата може да продължи пътя си, е откъснала от дрехата си парче плат, върху което е написала двете думи, после е завързала с парцалчето крака ѝ, тя е полетяла, за да ... за да я убием ние...

– Без да знаем, че ни носи интересни новини – завърши Португалеца. – Твоето разсъждение е много правилно, Сандокан. И сигурно нещата са се развили точно както ги описа. Нещастната Еллора е доверила на случая възможността си за спасение. Ако не бяхме убили птицата, един господ знае докога тя щеше да носи известието на крака си. Но аз имам на ума си още нещо...

– Какво?

– Ами скъперничеството на Еллора. Съгласен съм, че е писала с кръв, но е могла да се обясни по-добре, а не да се задоволява с две напълно неясни думи.

– Може би е била принудена да постъпи така.

– А може и да умира вече...

– Възможно е наистина... състоянието и да е такова, че да няма сила да пише повече. Дори бих казал, че някой може да ѝ е попречил да

допише мисълта си – Сандокан отново се замисли.

След кратко мълчание Португалеца въздъхна:

– Това са само предположения. Засега знаем само, че трябва да отидем колкото е възможно по-скоро на помощ.

– Но предпазливо! – каза Пирата на Малайзия. – Островът е заобиколен с грамадни подводни коралови рифове.

– Ще пуснем котва в открито море и ще се приближим с лодките. Важното засега е, че нашето плаване има цел.

– Да спасим Еллора!

– И ние себе си! От скуката!

– Точно така!

Сандокан се изправи и изпъна. Погледът му прие отново предишния си блясък. Бронзовото му необикновено мъжествено лице, набраздено от няколко бръчки, сякаш изведнъж се подмлади. Здравата му гъвкава фигура наистина напомняше тигър.

– Тигрета! – обърна се той със силен и еквив глас. – Намираме се срещу една чудесна и привлекателна тайна! Отиваме срещу една авантюра, за която не знаем абсолютно нищо. Но затова пък вие знаете, че аз вярвам в Съдбата! Щом като Съдбата ни изпрати от небето известието, показва, че тя желае да си послужи с нас за изпълнението на някакво велико дело! Готови ли сте да дойдете с мен срещу всякаква опасност?

Силен вик на съгласие се изтръгна от гърлата на тигърчетата, които отдавна бяха свикнали да бъдат наричани така от Сандокан. Те вдигнаха едновременно и високо пушките си. Бяха готови да последват този истински силен човек, който ги бе измъквал невредими от толкова опасни положения.

В това време откъм кухнята се носеше приятна миризма. Готвачът прилагаше на дело цялото си изкуство.

На борда на „Соарес“ настъпи необикновено оживление: всички чувствуваха, че най-после ще се случи нещо наистина интересно.

Сандокан удари с ръка рамото на „братчето“ си:

– Скъпи Яниш, корабът, който нарекох на името на твоя син, сегашния махараджа на Асам, пори вълните към Рифовете на дявола!

– И ако дяволът ни очаква, за да разбие кораба ни, ние ще го пленим! – отвърна Португалеца твърдо. – Дори ще ми бъде по-приятно да го направим наш слуга! Мутри, донеси ми английска бира, това е единственото хубаво нещо, което може да направи Англия!

Португалеца също изглеждаше подмладен поне с десет години. Той действително се изпълваше с желанието да залови дявола, който

разбиваше корабите...

ЦИКЛОНЪТ

Цели две седмици „Соарес“ плава към Никобарските острови при необикновено хубаво време. Според изчисленията на Сандокан те бяха изминали сто мили.

Намерението на двамата доскоро отегчени пирати бе да се приближат до островите и да съберат някои сведения за Рифовете на дявола.

Без съмнение някой стар моряк можеше да им разкаже нещо любопитно. Морските легенди се разпространяваха бързо между крайбрежните жители; сигурно някой от тях бе слушал да се разказва за тези „страхотни рифове, пазени от самия дявол“.

Но в началото на третата седмица, Португалеца видя Тигъра на Малайзия изправен на мостика и с поглед, отправен към хоризонта. Веждите му бяха свъсени.

– Какво виждаш, Сандокан? Може би самият дявол те е видял и като добър домакин те кани приятелски да му отидеш на гости.

– Да, имаш право, виждам един дявол, един ужасен дявол. Циклон! – извика Сандокан.

– Полудя ли, братче? На това хубаво време – циклон!

– Точно на това хубаво време. Виждаш ли онези облачета?

– Съвсем невинни топки памук...

На небосклона се бяха появили много бързо облачета, които като гъста мрежа започваха да го кръстосват,

– Тези памучни топки, както благоволяваш да се изразиш – каза Сандокан, – скоро ще се превърнат в страшни облаци, Целият ти организъм не ти ли подсказва нещо?

– Чувствувам особено потискане,

– Точно така. Особено, Това са първите признаци. Драги ми Яниш, нашето желание да видим променено времето, скоро ще се сбъдне!

Наистина въздухът стана доста тежък и потискащ.

Неочаквано топъл вятър смути лъжливиото спокойствие на морето и небосвода. Облачетата станаха по-многобройни и по-гъсти.

– Господи... циклон при това спокойствие! – настояваше Яниш.

– Затишие пред буря – забеляза Сандокан, – не усещаш ли как слънцето прежурия?

– Наистина. Това означава, че времето ще се промени.

– Когато приближава циклон, времето винаги е много хубаво. Не се лъжа. Ще видиш след малко, към залезслънце, небето ще стане меденочервено..

Голямата опитност на Сандокан не го мамеше. Към залез цялото небе стана огненочервено. След това на хоризонта се появиха гъсти облаци.

– Земя! – извика Португалеца. – Дано се приближим, преди да е започнал твоят циклон!

Сандокан се засмя:

– Не е земя, Яниш, твоите очи те лъжат. Това, което взимаш за земя, е ивица гъсти облаци.

Някъде далече прокълнтя гърмеж.

– Сега се дръж, драги – каза Сандокан и слезе долу. – Скоро нашият „Соарес“ ще бъде подложен на тежко изпитание. Ще танцува може би цяла нощ.

Изведнъж морето стана страхотно. Огромни вълни връхлетяха върху кораба и започнаха да го подмятат като играчка.

Цялото небе се покри с тъмни облаци; гърмежите ставаха по-чести и по-застрашителни.

Платната бяха събрани, но въпреки това корабът се движеше много бързо, тласкан от вълните и от силния вятър.

Яниш, Сандокан и всички моряци се бяха уловили кой за каквото може и се държаха да не ги завлекат вълните в морето.

– Ето ни задоволени – извика силно Сандокан, за да го чуе Яниш.

– Сега не мога да отрека, че е циклон – отвърна Португалеца.

Той се загледа към някаква тъмна маса, която сякаш се приближаваше,

– Погледни там, Сандокан, не виждаш ли нещо?

– Трябва да е кораб – отговори Пиратът, – но светлините са изгасени. Мисля, че не е по-добре от нас.

– Струва ми се дори, че потъва – каза Португалеца.

– Така е – потвърди Сандокан, – адският шум на вятъра не ни позволява да чуем виковете за помощ на давеците се!

Грамадна вълна повдигна кораба и го стовари в зиналата бездна. ...

– Виждаш ли още кораба? – попита Сандокан.

– Не... Изчезна! – отвърна Португалеца.

– Страхувам се, че нещо подобно ще се случи скоро и със „Соарес“!

– Имам доверие в моя кораб! Той е построен солидно и ако не

върхлетим на някои скали, отговарям за него!

Вятърът затихна почти мигновено. Силен вик долетя до слуха на двамата приятели. Идваше от морето. Те приближиха перилата и отново чуха същия призив.

– Някой вика за помощ – каза Сандокан.

– Толкова е тъмно, че абсолютно нищо не може да се види.

Циклонът започна да затихва и вълните намалиха височината си.

Викът за помощ се потрети.

– Ето го! – извика Мутри. – Някакъв човек се е вкопчил в спасителен пояс.

– Хвърлете му въже! – заповяда Сандокан. Заповедта бе изпълнена и след малко на мостика се изкачи снажен мъж.

Тъмнината не позволяваше да се различат ясно чертите му. Той се отпусна върху куп въжета; в това време един моряк му подаде чаша с арак.

Мъжът я изпразни на един дъх.

Морето се бе успокоило. Тигърчетата запалиха фенерите.

Сандокан приближи до мъжа и го изгледа.

Спасеният, като видя Тигъра на Малайзия, подскочи изненадан, но веднага се опита да прикрие изненадата си:

– Изкъпах се добре, но и доста поизмръзнах.

– Дайте ми още една чаша арак – каза Сандокан. г Когато човекът изпи индийското питие, каза:

– Струва ми се, че само аз се спасих от потъването на „Цейлон“,

– Корабът, който потъна, „Цейлон“ ли беше? – попита Португалеца.

– Да – спасеният наблюдаваше настойчиво лицето на Пирата.

– Трябва да се е натъкнал на някоя подводна скала ... В морето бяха спуснати няколко лодки, но всичките се обърнаха ... Аз успях да се заловя за един спасителен пояс и щастието ме доведе до вашия кораб...

– Закъде плаваше „Цейлон“?

– За Сингапур... Носеше двадесетина пътници...

– Между които бяхте и вие? – запита Сандокан и вдигна фенера към лицето на спасения. – Странно впечатление ми прави вашето лице, господине. Струва ми се, че съм го виждал някъде, но не мога да си спомня къде.

– Не вярвам да съм имал честта да ви срещна... Аз съм търговец от Сингапур – мъжът потрепера от студ.

– Заведете го в каютата и му дайте дрехи за преобличане – каза Сандокан.

– Благодаря, господине – каза търговецът, – наричам се Стефан Милнер. Надявам се, някой ден ще мога да ви се отплатя.

– Аз се казвам... сър Валтер – прибави Сандокан, – пътувам за удоволствие заедно с приятеля ми

Гомиш...

– Плаваме към Рифовете на дявола – каза Португалец, – знаете ли ги, господине?

– Не, за щастие – отвърна Стефан Милнер, – но за тях слушах да говорят, преди да потъне корабът. Спомням си, един моряк разправяше: „Близко сме до Рифовете на дявола.“ Веднага след това се натъкнахме на скалите ...

– Трябва да плаваме внимателно – каза Сандокан, – времето скоро ще се оправи. Придружете господина до каютата му. Ще се видим утре заранта и ако пожелаете, ще ви свалим в първото пристанище...

Господин Милнер отиде в каютата си. Но движенията му не бяха много сигурни, той гледаше с недоверие тигърчетата и Сандокан.

– Чудно – забеляза Сандокан и приближи до Португалец, – струва ми се, че виждам втори път лицето на този господин.

– То никак не ми харесва – забеляза Португалец.

– Ще го свалим на някое пристанище – каза Сандокан, – сега поне знаем, че сме близо до Рифовете на дявола.

– Можем да благодарим на providението, че не ни сполетя съдбата на „Цейлон“.

– Имаше един момент, в който се страхувах...

– И аз... Но така е по-добре, чувствувах поне, че живееш. И то доста бурно!

– Струва ми се, че морето е вече спокойно. По небето се виждат няколко звезди. Можем да лягаме да спим...

– Преди това да сръбнем английска бира – каза Португалец, – гърлото ми е съвсем пресъхнало.

ТАЙНСТВЕНОТО ИЗЧЕЗВАНЕ

При изгревслънце Сандокан се покачи на мостика. Денят започваше с хубаво слънце: морето бе огледално спокойно. Свеж ветрец подухваше откъм запад и изпълваше платната на „Соарес“, който продължаваше да напредва предпазливо.

Пиратът взе далекогледа.

В безкрайната самота на океана откри тъмно, едва забележимо петно.

– Малък остров! – измърмори и даде нареждане корабът да напредва още по-предпазливо.

Морето започна да става опасно: виждаха се подводни скали.

След малко на мостика се покачи и Яниш. Сандокан му показва тъмното петно. .

– Струва ми се, това са Рифовете на дявола.

– Така изглежда ... На картата ги няма. Оттук минават много малко кораби. И за това са причина може би легендите за корабокрушенията, които стават насам.

– Какво ли прави нашият пасажер, когото спасихме? – попита Португалеца.

– Голям сънливец трябва да е – забеляза Сандокан, – но ще пратя да го събудят. Мутри, иди да почукаш на вратата на господин Милнер.

Мутри слезе при каютата, след малко се върна и съобщи новината, която изненада доста двете „братчета“.

– Тигре, господин Милнер не е в каютата си.

– А къде е? – запитва Сандокан.

– Не знам...

– Потърси го. Мутри се отдалечи, а двамата приятели започнаха да разглеждат с далекогледа острова. Мутри се върна бързо:

– Тигре, Милнер е избягал! Сандокан и Яниш се обърнаха за миг.

– Избягал? Ти си луд, Мутри! – извика Пирата.

– Избягал е, Тигре! – повтори Мутри.

– Невъзможно! Освен ако не е самият дявол, към когото плаваме.

– Как е избягал? – попита Португалеца.

– С лодката, господин Яниш! И тя е изчезнала!

– Виждаш ли, братче? – извика Португалеца. – Започва да става интересно.

– Кой беше дежурен тази нощ? – запитва Сандокан.

– Хирундо, Добро и Сабор – отвърна Мутри.

– Извикай ги.

Мутри изпълни веднага заповедта. След малко тримата малайзийци бяха на мостика срещу Сандокан.

– Човекът, когото спасихме вчера, е избягал тази нощ – каза Тигъра, – моите поздравления!

Хирундо, Добро и Сабор се спогледаха изненадани.

– Избягал? – Хирундо пребледня.

- Тигре, сега си обяснявам...
- Казвай! – заповяда Сандокан. Гласът му стана съвсем суров.
Хирундо погледна към Добро.
- Тигре... когато Добро дойде да ме смени, аз...
- Какво?
- Бях заспал – призна си Хирундо, обхванат от ужас при строгия поглед на Пирата.
- Спеше ли Хирундо? – запита Сандокан, обърнат към Добро.
- Да, Тигре. Аз го събудих – отвърна Добро.
- Сега разбирам защо съм заспал – каза Хирундо, – Милнер дойде до мен и ми каза, че страдал от безсъние. Мислеше, че свежият въздух ще му подействува добре. Заговорихме се. Той започна да ми разправя за Рифовете на дявола и за други неща... По едно време ми предложи малко бетел, който държеше в кутийка. „Чудно ми е как водата не го е намокрила“ – каза той и лапна едно парченце... Побъбрихме още малко... после не си спомням вече нищо до момента, когато Добро дойде да ме събуди. Заспах от онова проклето парченце бетел!
- Разбира се – каза Сандокан, но вече не така строго, – както се разбира, Милнер е избягал по време на твоя сън. Той е отвързал лодката и се е спуснал с нея във водата. Но къде, по дяволите, е отишъл?
- Не се ли виждаше някакъв кораб? – запита Португалеца.
- Не – отвърна Хирундо, – поне докато бях буден, не се виждаше нищо.
- Не е възможно да се е доверил само на лодката, ако в морето не се е виждал кораб ... – забеляза Сандокан, сви вежди и се помъчи да си припомни къде на друго място се бе срещал с този човек. – Намеренията му не изглеждат съвсем невинни, освен ако не е някой луд. . .
- Не е луд, мило братче – забеляза Португалеца, – и на мен не ми хареса лицето му. Трябваше да го държим като пленник.
- Мислиш, че е бил шпионин? – попита Сандокан.
- Той се изненада извънредно много, че си жив – отвърна Португалеца, – сега си спомням: снощи, щом те видя, трепна. Помислихме, че е от студ, а то е било от изненада. Изглежда, те е видял, когато си умирал, затова се изненада толкова, като те видя и жив, и здрав.
- Сандокан се хвана за челото и извика радостно.
- Спомняш ли си кой е той? – попита експахараджата на Асам.
- Да, Яниш.
- Кой, братче?
- Секретарят на Джеймс Брук. Сега си го спомням много добре!

Когато паднах „мъртъв“, той ми се притече пръв на помощ. Да, да, като ме видя снощи, първо се е изненадал, после се е уплашил от мен, като е помислил, че и аз ще го позная, и за да не му изиграя лош номер, е предпочел да избяга.

– Тази вечер си благосклонен да вярваш в добродетелите на другите – каза Португалцеца.

– Какво искаш да кажеш с това? – попита строго Сандокан.

– Искам да ти кажа една много логична мисъл, братче. Онзи разбойник, който се нарича Милнер, е избягал не от страх, ами за да занесе на англичаните новината за твоето възкресение.

– Така ли мислиш?

– Сигурен съм в това. .

– Тогава защо не го оставиш да се удави?

– Да бяхме го обесили на някоя мачта! – прибави Португалцеца. – Всичко пропадна поради твоята къса памет! Ако си беше припомнил веднага кой е фалшивият господин Милнер, сега той щеше да се намира в корема на някоя акула. А ето че го оставихме да ни изиграе мръсен номер.

– Да предположим, че тази нощ е бил прибран на някой английски кораб. Не вярвам корабът да промени пътя си, за да гони възкръсналия Тигър. Ако все пак стори това, не може да не го видим... Нека да дойдат! Сандокан ще им покаже какво е научил от оня свят! Да не мислим повече за шпионина на Джеймс Брук!

– Имаш право – заключи Португалцеца. – да помислим по-добре за нашата Еллора, от която не сме много далече.

Островът се виждаше съвсем ясно. Неочаквано силен удар разтърси кораба.

– Какво става? – извика Португалцеца.

– Много просто – отвърна Пирата, – корабът ни заседна. Дяволът ни настани за по-удобно върху някоя скала. Но Сандокан не се страхува от дявола! На помпите, момчета!

Грамадна дупка се бе отворила и водата нахлуваше със страховтна сила в трюма. Но тигърчетата я запушиха скоро и започнаха да изпомпват водата.

За кратко време „Соарес“ отново бе в състояние да продължи пътя си, но Сандокан не желаше да приближава към острова с него. Дяволът бе направил приятелско предупреждение на Тигъра и по-добре бе той да бъде послушен. Сякаш казваше: „Стойте там! Не напредвайте повече с вашата дървена черупка! Защото ще я пратя при другите кораби на

дъното!“

Спуснаха лодка и решиха с нея да опитат да стигнат до брега, около който подводните рифове образуваха пояс. Бе изключено да преминат с кораба.

РИФОВЕТЕ НА ДЯВОЛА

В лодката се качиха Сандокан, Яниш, Хирундо, Сабор и седем моряци, които се заловиха за веслата.

Всички бяха въоръжени с пушки и ножове.

– Приближавайте напред бавно и предпазливо, тигърчета! – каза Пирата. – Рифовете са крайно опасни!

Предупреждението на Сандокан не беше безполезно.

Леко подскачане показа на гребците, че трябва да бъдат наистина много предпазливи.

Сандокан седеше при кормилото. Лодката напредваше зигзаговидно, което отчайваше Португалеца.

– Ако караме така, ще стигнем идущата седмица на острова! – Яниш поднесе към устата си бутилка бира.

Ексмахараджата на Асам бе много предвидлив и бе спуснал в лодката няколко бутилки и малко храна.

– Ще покания Дявола да пийнем заедно – каза той. След два часа лавиране между рифовете лодката приближи съвсем малко до острова – й приличаше все още на далечно голямо петно.

Тук-там над водата се появяваха червеникави издатини: върховете на кораловите рифове.

– Сега ми е ясно защо кораб не може да приближи брега – каза Яниш. – Мисля, че тази госпожа или госпожица Еллора би могла да избере по-достъпно място за летуване...

Португалеца взе далекогледната тръба и я насочи към острова.

– Още сме много далече! – прошепна той. – Нищо не може да се види като хората!

Кораловите рифове се множаха и по брой, и по размери. Придаваха на морето вида на малък архипелаг, осяян с безброй островчета.

– Чудно! – възкликна Сандокан.

– Какво има? – попита Португалеца.

– Всичко наоколо сякаш наподобява миниатюрна репродукция на пейзаж, изобразяващ Малайския архипелаг! – отговори Сандокан. – Ето

един малък Борнео например...

– Обитаван от дребни пирати – Яниш запали цигара.

– Как така?

– Разбира се: тези рифове са създадени от милиарди и милиарди невидими същества – каза Португалцеца, – така поне казват учените глави. Коралът е животно.

– Сакароа! – извика Сандокан. Лодката се бе блъснала в скала.

– Ако наистина върви така, и с лодка няма да можем да достигнем брега – прибави той.

Островът оставаше доста далече, въпреки че започваше да се очертава все по-ясно.

Яниш вдигаше от време на време далекогледа, но го сваляше веднага.

– Не се вижда никаква следа от Еллора – каза той, – островът изглежда съвсем пуст! И наистина, кой ли би дошъл да живее тук!... Трябва да си дявол, за да си позволиш това удоволствие.

След няколко часа уморително лавиране между островърхите скали пътниците започнаха да огладняват.

В лодката имаше малко сухари и солено месо. По време на обяда се поде разговор за изчезването на Милнер.

– Колкото повече мисля, толкова повече ми се вижда необяснимо бягството му – каза Сандокан.

– На мен ми се вижда съвсем естествено – каза Португалцеца, – той е по мислил, че си го познал, и се е уплашил да не би да завърши дните си, увиснал на някоя мачта на „Соарес“! Тогава му е дошла на ума идеята да даде на Хирундо бетел и да го очисти, та да пусне лодката и да хване греблата.

– Накъде?

– Може би е забелязал някой кораб?

– Страхувам се, че Милнер, който е на служба при англичаните, ще ми създаде главоболия – каза Сандокан.

– И аз се страхувам от същото – каза Португалцеца, – но колко сме неблагодарни! Нали молихме за приключение! А сега се страхуваме от един английски шпионин.

– Имаш право! – извика Тигъра на Малайзия. – Нека Милнер каже на моите неприятели, че съм възкръснал и съм тръгнал отново на лов. Сега ще се срещнат с един още по-страшен Сандокан!

– Много добре! – каза Португалцеца. Можеш да прибавиш още, че ще намерят и един Яниш, винаги готов да защитава своето братче и да

им подготвя номера, които да ги вбесяват!

Моряците хванаха отново веслата и лодката започна да се движи бавно между островчетата.

От време на време Португалеца, за да не забрави доброто си настроение, свиваше ръце като тръба и викаше с цяло гърло:

– Еллора! Еллора! Покажи се на балкона! ... Лодката се приближаваше все повече към брега, подводните скали се множаха, все по-непроходими за нея.

– Приближаването става невъзможно – каза Сандокан.

– Сега сме сред самите корали. Не ни остава друго, освен да изядем по няколко сухара и да се върнем без госпожица Еллора.

– Да се върнем? – извика Сандокан. – Само това не!

– А как ще излезем на брега?

– Ще оставим лодката тук и ще напредваме без нея.

– Предлагаш ми да скачам от риф на риф като коза?

– Разстоянието помежду им е толкова малко, че това просто не е невъзможно. Можем да сторим и нещо по-добро.

– Да го чуя!

– Ще направим подвижен мост от веслата и ще го поставяме между островчетата.

– Идеята не е лоша. Достатъчен е мост, не по-дълъг от четири метра. Ще минаваме един по един, но и тогава е опасно. Мостът може да се счупи.

– Щом като съществува опасността да се окъпем, защо да не плуваме от островче до островче?

– Имаш право, Сандокан! Ще плуваме с по една ръка, а с другата ще държим над водата пушките си, а аз ще трябва да нося и цигарите.

Слънцето клонеше към залез; скоро щеше да се спусне синкав здрач. Моряците приеха идеята на Сандокан.

Един от тях остана да пази лодката, другите се отправиха към брега.

Скоро настъпи нощ.

В далечината заблестяха фенерите на кораба.

Ненадейно Португалеца, който се катереше по доста висока скала, извика:

– О, богове на Индия! Ето че дяволът ни дава знаци.

– Къде? – попита Сандокан.

– На острова!

– Какви знаци?

Сандокан стигна до скалата, върху която се бе изправил Яниш.

На разстояние около триста и петдесет метра доста силен огън чертаеше в тъмнината чудновати знаци.

– Дали легендата няма да излезе истина? – каза Яниш. – Дали на острова не живее самият дявол?

– На дявола или на някой друг – каза Сандокан, – трябва да отговорим.

– На това разстояние можем да се разберем и с думи – забеляза Яниш, – освен ако този дявол не е глух и нем. Почакай.

Той приближи ръце до устата си и с всичка сила извика:

– Тука сме!... Получихме писмото ти по птицата! Как е Еллора?

При тези думи светлинните сигнали прекъснаха.

Описаха полукръг надолу и изгаснаха.

Слаб, едва доловим глас достигна до слуха на моряците.

Но никой не можа да разбере нито дума.

– Говори по-силно! – извика Яниш. – Нищо не разбрахме!

Гласът се чу отново.

Този път малко по-ясен.

Сандокан, който имаше по-остър слух, долови думите.

– Какво отвърна дяволът? – запита Яниш.

– Отвърна: „петнадесет години!“

– Петнадесет години ли? – запита Португалецът. – Разбрах, иска да каже, че от петнадесет години дяволът ни чака... Нека почака още няколко часа и ще му направим тържествено посещение!

ТАЙНСТВЕНИЯТ СТАРЕЦ

Моряците продължиха пътя си към острова. Ту във водата, ту по скалите, след час най-сетне стигнаха брега, образуван от работата на милиардите животинки.

Яниш излезе пръв на него и другарите му чуха скоро :

– Бързо, приятели! На земята лежи човек!

В този момент луната се изплъзна изпод голям облак и освети нощта.

На брега лежеше наистина възрастен човек. Ексмахараджата се наведе над него с намерение да прослуша сърцето му.

Лежачият бе с изпокъсани моряшки дрехи; дълга, мръсна и невчехана брада скриваше половината лице и се спускаше по гърдите.

Лежеше неподвижно като умрял.

– Жив ли е? – попита Пирата и се наведе също над тайнствения жител на острова, загубен сред океана.

– Сърцето бие – отвърна Яниш, – този старец не е мъртъв, но може би скоро ще бъде.

– Затова гласът му беше толкова слаб – забеляза Сандокан, – не трябва да го оставяме да умре.

– Пулсът става все по-бавен – каза Португалеца.

Сандокан извади от пръста си грамаден златен пръстен, с който имаше навика да не се разделя никога, и го поднесе към ноздрите на стареца. Натисна невидимо копче.

Пръстенът – подарък от факира, който му бе помогнал да изиграе комедията със смъртта, съдържаше някаква индийска течност, която притежаваше силата да влива нови струи живот в един изтощен организъм.

– Ако старецът не отвори очи под влиянието на този пръстен, няма надежда за него! – заяви Сандокан и продължи да натиска невидимото копче.

Не след дълго старецът отвори очи и въздъхна дълбоко.

– Животът му се възвръща! – извика Сандокан и постави пръстена на ръката си.

– Сърцето бие с по-голяма сила – прибави Яниш, – наистина пръстенът ти е омагьосан!

Сандокан взе ръката на стареца и каза:

– Мистър, можете ли да говорите? Както виждате, ние дойдохме, за да ви помогнем; не беше лесно да се промъкнем до острова, но няма да съжаляваме, ако можем да ви бъдем полезни!

– Благодаря! – прошепна старецът със слаб, но ясен глас на индийски.

Опита се да се повдигне.

– Какво правите, мистър! – каза Сандокан.

– Искам да стана – каза старецът, – моля ви, помогнете ми.

Сандокан и Яниш изпълниха желанието му.

Старецът се изправи.

– Сега какво? – запита Яниш, като видя, че той прави опит да проходи.

– Ще ви заведа в моя дом – отвърна тайнственият обитател на рифовете на дявола.

– Къща ли имате? Много добре, мистър! – каза Яниш. – Приемаме с

радост вашето гостоприемство. Както виждате, мокри сме до костите!

– В този миг Еллора сигурно се безпокои много – прибави старецът.

– Еллора! – извика Сандокан. – Коя е тя? ... Ваша дъщеря?

– Почти моя дъщеря ... – отговори старецът с глас, в който се долавяше голяма обич.

– Далечно ли е вашата къща? – запита Яниш.

– Не... половин час път от тук, може би малко повече, защото... нали виждате, не мога да ходя бързо. Днес бях решил, че ще свършат завинаги моите седемдесет години!

– Седемдесет години? – извикаха в хор моряците.

– И от петнадесет години ли сте на този остров? – попита Сандокан.

– От петнадесет! И повече! – отвърна старецът и се облегна на ръката му. – От тука, господа.

Групата навлезе в рядка гора. След стотина крачки дойде до малко възвишение.

– Моята къщица е зад онази могила – каза старецът, – сега ще заобиколим.

– Никой ли не се е приближавал до този остров? – попита Яниш. – Никой ли не се е опитвал да ви спаси?

– Никой – прошепна старецът, – корабите, които се опитаха да сторят това, се разбиха в подводните скали и оттогава никой не се доближава до този проклет остров.

– Моряците вярват, че той е обитаван от дявола, който хвърля светкавици върху корабите и ги разрушава! – каза Яниш.

– Не ... – въздъхна старецът.

– Те казват, че са виждали дявола, когато движел светкавиците – забеляза Сандокан.

– От петнадесет години ходя на брега, за да движа запалена факла – каза старецът.

– Всяка нощ? Цели петнадесет години? – извика Сандокан.

– Нито една нощ не пропуснах да сторя това! – пошепна странният старец. – Винаги се надявах, че Всевишният ще ни изпрати някого на помощ... Имах право... Ето, вие дойдохте!

– Бяхме се насочили съвсем в друга посока – каза Сандокан, – или по-точно не се бяхме отправили за където и да било, когато стреляхме по патиците... Но как сте прибегнали до това средство? Голяма случайност беше, че вашето послание попадна в ръцете ни.

– Този начин за съобщения – отвърна старецът – опитах с всяка птица, която ми се удаде да хвана на острова: връзвал съм съобщения на краката на гълъби, на албатроси, на жерави и диви патици. Последната бях ударил със стрела.

– Защо не сте писали малко повече думи? – запита Яниш. – Разрешаването на вашия ребус умори доста умовете ни.

– Не можах да направя друго – пошепна старецът, – нямах сили, страхувах се, че ще умра, така както се страхувах и преди малко, когато ви давах знак с факела.

– Как си палите огън? – запита Сандокан.

– Еллора го пали. . .

– Еллора?

– Да ... Тя ходи няколко пъти до потъналите кораби. С мачтите си построихме доста сносна къща. Нищо необходимо не ни липсва и аз бих завършил спокойно тук дните си, ако бях съвсем сам и ако не трябваше да поправя една несправедливост...

– Несправедливост ли? – запита Сандокан.

– Да, по отношение на Еллора.

Луната осветяваше пътя на моряците, които бяха заобиколили могилата.

Вик на изненада се изтръгна от устата на Яниш.

– Жито?!

– Да, това е малка нива, която сам засях със жито ... От дълги години събираме доста добра жътва.

– Посели ли сте други растения?

– Всичко, каквото ми беше възможно. В един от корабите намерихме различни семена.

В далечината се виждаше висок конус.

– Какво е това? – запита Сандокан.

– Малък угаснал вулкан.

– Угаснал вулкан? – каза Сандокан замислен. Тигъра на Малайзия се бе спрял и наблюдаваше конуса; някаква мисъл се зараждаше в главата му. Яниш попита:

– Какво, братче?

– Мисля, че ако бяхме открили този остров преди десетина години, щяхме да причиним още по-големи главоболия на нашите неприятели!

– Наистина този остров е една непревземаема крепост – забеляза Яниш, – кой знае дали няма тепърва да ни послужи... Както виждаш, на път са да се случат много интересни събития. Този старец скоро ще ни

разкаже тайната на Еллора!

Поеха през нивата.

– Ето моята къща – каза старецът.

На двадесет крачки от тях под сребрилата светлина на луната се виждаше дървена постройка, покрита с камъни, ниска, но доста широка.

Докато Сандокан, Яниш и тигърчетата се удивляваха пред делото на обитателя на пустия остров, човешко същество изскочи от житото и насочи лъка си срещу тях.

– Еллора, аз съм! ... – каза старецът. – Не се плаши. Приблужи се. Тези господа са дошли да ни помогнат. Получили са моето послание!... Видя ли, че имах право, като упорствувах в изпращането на посланията. Свали лъка, Еллора! Това са наши приятели!...

ЕЛЛОРА

Тя се подчини. Свали лъка и приблужи с плахи стъпки към моряците.

– Присъствието на толкова мъже я уплаши – каза старецът, – ще ѝ простите, господа, освен мен не е виждала хора на острова.

– Татко! – извика девойката и обгърна с изплашен и малко див поглед непознатите. – Кои са тези?

– Добри хора, които са получили нашето съобщение, дето го вързах на крака на патицата – отговори старецът.

– И които са дошли с удоволствие да помогнат на теб, Еллора, и на благородния ти баща! – прибави Яниш, който приблужи и леко се поклони на девойката.

– Когато узнаем каква несправедливост има да се поправи, няма да поскъпим силите и смелостта си – Сандокан поздрави и погледна към девойката усмихнат.

Какви тайнствени събития бяха изхвърлили върху този пуст остров тези две човешки същества?

Сандокан и Яниш бързаха да чуят от стареца историята на Еллора.

Луната осветяваше лицето на девойката, която притежаваше необиновена красота. Нейните черти издаваха ясно индийския ѝ произход. Черните големи очи придаваха на лицето ѝ и изключителна прелест; буйната, къдрава коса падаше на красиви букли върху раменете ѝ; от цялото ѝ тяло се излъчваше див чар. Гласът ѝ бе ясен и мек като кадифе.

– Щом като казваш, че са наши приятели – каза Еллора, – трябва

наистина да са такива. Да бъдат добре дошли в нашия дом.

– Тези господа са претърпели доста мъки, докато стигнат до острова ни – каза старецът, – те трябва да са гладни и уморени. Дай им да се хранят и отдъхнат, дъще моя.

– Татко, те са дошли, за да ни спасят. Нашият дом е техен! – Девојката погледна по-дружелюбно към моряците.

– Господа – каза старецът, – ако обичате, последвайте ни. Нашата къща е скромна, но ще има достатъчно място за всички.

Старецът се облегна, на ръката на девојката и се отправи с нея към къщата.

Влязоха и Еллора запали свещ. Стаята бе доста широка, в средата с груба маса и два стола, на стената бяха закачени лъкове и копия, пушки, револвери и няколко домашни съдове, които сигурно бяха взети от корабите.

– Имаме само тези два стола, господа. Не направих други, защото не ни бяха нужни. Седнете! – покани ги старецът.

– Седнете вие, господине. – Сандокан помогна на стареца да седне на единия стол.

– Благодаря... наистина съм уморен, чувствавам, че приближават последните ми дни.

Еллора, която търсеше нещо за ядене из кошниците, закачени по стените, се обърна бързо:

– Не, татко, ти трябва да живееш още дълго! Много дълго!

Старецът поклати тежко глава.

Девојката постави на масата няколко хляба и солена риба. – Нямаме друго. – каза старецът, – рибата е главната ни храна.

– Ами хлябът? – попита учуден Яниш.

– Ние си го правим – отвърна старецът, – построих пещ зад къщата още преди четиринадесет години... Мелим житото, омесваме брашното и всяка седмица имаме пресен хляб. Колкото за рибата, имаме я в изобилие. Еллора е много щастлива риболовка! Господа, заповядайте!

– С удоволствие – каза Яниш, – апетитът ни е доста голям ...

Яниш, Сандокан и всичките тигърчета насядаха на пода и се заеха с унищожаването на скромната вечеря.

Еллора излезе от стаята и се върна след малко с кана и няколко чаши.

– Това е едно питие, което сам приготвям – каза старецът, – то се получава от ферментирало жито. Не знам дали ще ви хареса.

Еллора напълни чашите. Яниш изпразни набързо една.

– Божествено питие! – извика той. – Мисля, че ще трябва да променим името на този остров и да го наречем Райски рифове!

– Пийни и ти малко – Еллора подаде чаша на стареца, – знаеш, че това питие възвръща силите ти, когато се чувствуваш уморен.

– Да... имаш право, Еллора.

С треперещи ръце старецът пое чашата, която девойката му подаде, приближи я към устните си и отпи няколко глътки.

Очите му веднага заблестяха, гласът му стана по-жив.

Той обърна погледа си към гостите, сякаш искаше да ги изучи един по един.

Впечатлението, което му направиха, сигурно бе добро, защото каза:

– Щастлив съм, че ви виждам в моята къща, нещо ми подсказва, че вие ще спасите Еллора и ще ѝ върнете това, на което тя има право!

– Татко – каза девойката с лек упрек, – не искам да те чувам да говориш така! Не желая друго, освен да бъда винаги при теб.

– Знаем, дъще! – каза той и я погали по косата.

Но ти не можеш да останеш вечно затворничка на този остров! Съдбата поиска тези господа да изпълнят последната ми молба; това показва, че Съдбата желае да започнеш нов живот! За мен няма вече надежда да изляза от тук... Но няма значение: ще бъда щастлив да умра с мисълта, че тези господа ще те заведат там, където дългът те зове.

– Не, не трябва да говориш така, татко – каза девойката, – искам да живееш. Отказвам се от всичко, само да си жив!

– Господа – каза старецът, като се обърна към Яниш и към Сандокан, – чета в очите ви любопитството да узнаете защо сме тук от петнадесет години!... Утре ще ви разкажа нашата история... Сега сте уморени от тежкото плаване. Не мога да ви предложа удобни легла: както виждате, тук нашият живот е доста прост.

– Не сме уморени – каза Яниш, – вашата риба и особено вашето вино направиха чудо – унищожиха цялата ни умора.

– И после – прибави Сандокан, – любопитството ни да узнаем вашата история е толкова изострено, че съм сигурен, никой няма да заспи, докато не разбере тайната и.

– Желаете още сега да ви разкажа всичко?

– Такова е желанието ни, но не искаме да ви уморяваме.

– Уморен съм наистина, но мисля, че трябва да знаете на чий дом сте гости ...

– Както и вие трябва да знаете кои сме ние – каза Сандокан, – господине, представям ви ексмахараджата на Асам, който отстъпи трона си

на своя син.

– А аз ви представям моя верен приятел Сандокан, когото англичаните изпъдиха несправедливо от султанството му. А тези са преданите ни тигърчета ...

– Един махараджа и един султан! – каза старецът. – Скоро ще се съгласите, че Еллора е достойна за вашата Защита. Дъще моя, по-добре е веднага да разкажа на господата нашата история. Дай ми още няколко глътки вино, които ще ме подкрепят.

Девојката му поднесе нова чаша.

– Благодаря, Еллора.

И старецът започна да говори бавно, докато Сандокан, Яниш и останалите моряци насядаха наоколо му.

МАГЪОСНИЦАТА

– В двореца на принц Амравати, владетеля на Гондвана, или страната на Гонд – започна старецът, – аз бях една доста влиятелна личност на име Нандар. Господарят на Гондвана не вземаше никакво решение, без да се посъветва с мен, затова хората ме наричаха „Вторият раджа“. При всяко по-важно събитие принцът ми казваше:

– Нандар, посъветвай ме какво да сторя. И аз му давах съвет.

Принц Амравати бе добър и не измъчваше своите поданици: стараше се да създаде справедливи закони в това му дело помагах и аз, като използвах познанията си. Той се бе оженил за принцеса Аджанта, много красива жена, с ангелска доброта.

В страната се очакваше щастливо събитие: принцеса Аджанта щеше наскоро да даде живот на наследника на трона. Принцът очакваше с трепет деня, който приближаваше. Тогава за първи път не послуша моя съвет.

И ето как стана това.

В двореца беше дошла една чудна жена, която идваше от Бунделканд. Тя каза, че притежавала някаква магическа сила, която я била дарила със способността да прави щастливо всяко дете, родено в нейно присъствие.

Очите, лицето, движенията на тази жена не ми харесаха. Нещо ме отблъскваше от нея: чувствувах, че лъже.

Тя дойде в двореца две седмици преди щастливото събитие. Както винаги, принцът ми каза:

– Нандар, какво да направя.

– Ваше височество – отговорих аз, – съветвам Ви да не вярвате на тази жена.

– Защо?

– Защото мисля, че не притежава магическа сила.

– Не вярваш ли, че ще направи щастливо новороденото?

– Не вярвам, ваше височество.

– При все това думите на тази жена ме убедиха – каза принцът.

– Ваше височество, поискахте съвета ми и аз ви го дадох; но не искам да влияе върху намеренията ви.

– Моето намерение е тази жена да присъствува на раждането на детето ми – каза принцът.

И заповяда жената да бъде заведена в покоите на принцесата.

– За първи път Амравати не послуша моя съвет.

– Защо?

– Това си обясних с магическата сила, която очите на тази жена притежаваха: сигурно бе омагьосала принца. Реших да наблюдавам постъпките и. Не вярвах, че ще се безпокои от някаква любов към новороденото. Бях сигурен, че има тайни намерения. По-късно се убедих, че подозрението ми бе напълно основателно. Магьосницата искаше да остане сама до леглото на принцесата, щом като детето се роди. Това обстоятелство ме накара да удвоя вниманието си.

Прозорците на стаята на принцеса Аджанта гледаха към градината; точно срещу тях се извишаваше грамадно свещено дърво, клоните на което надвишаваха колоните на двореца.

Дойде нощта, в която трябваше да стане дългоочакваното събитие. Принцът издаде заповед – щом младият наследник види белия свят, магьосницата да остане сама с принцесата.

Моят верен слуга Бизла донесе стълба, по която се изкачих на дървото, а него изпратих да бди кой излиза и кой влиза при принцесата.

Свит върху дървото, можах да наблюдавам прозорците й-

Градината беше пуста: всички придворни слуги се бяха събрали в голямата зала в очакване на щастливото събитие.

И аз чаках с нетърпение. Сякаш някой ми казваше, че магьосницата е решила да стори нещо лошо.

И не сгреших.

След два часа чакане чух леки стъпки по пясъка.

Обърнах се и погледнах към пътеката, откъдето идваше шумът. Някакъв мъж се приближаваше към двореца. Беше наметнат с широк шал и

носеше пакет в ръцете си. Спря се под прозорците на принцесата.

Изведнъж чух леко съскане. Изтръпнах, защото така съскат змиите кобри. Помислих, че носи кобра, за да я остави в леглото на принцесата. Но скоро разбрах, че той самият бе изсъскал така: сигурно това бе условен знак.

И ето че магьосницата се появи на прозореца.

Спусна кошница с въже, мъжът я взе, извади нещо. изпод наметалото си и го постави вътре. След това се върна по същия път, като продължаваше да крепи предмет под наметалото си.

Какво се беше случило?

Докато се мъчех да проумея, магьосницата се отдръпна от прозореца, а след малко придворните нахлуха в стаята.

Истината изпъкна ясно в ума ми.

Магьосницата бе разменила децата. Човекът, който се бе появил в градината, бе донесъл друго дете.

Какво да сторя? Да извикам, за да предупредя принца за престъплението? Но в това време мъжът щеше да избяга! Трябваше да му попреча да отнесе детето!

Слязох и се затичах след него. Той бе достигнал стената, която заобикаляше двореца, и се мъчеше да се прехвърли през нея.

Наблизо имаше врата, за която носех в себе си ключ. Изтичах към нея. В това време при мен дойде верният ми Бизла:

– Господарю, роди се принц! Но какво ще правиш, господарю?

– Извършиха престъпление – отговорих аз, – трябва да настигнем човека, който отнася истинския принц!

Излязохме на пътя, който заобикаляше царските градини.

За щастие нощта бе ясна: луната осветяваше пътя и ние виждахме грабителя.

– Ето го! – казах. – Трябва да го настигнем!

Затичахме. Бизла, много по-млад и гъвкав от мен, ме изпревари скоро.

Когато видях, че го преследваме, човекът спря. Бизла бе на няколко крачки от него.

Чух силен гърмеж. Човекът бе стрелял в моя слуга. Бизла падна. Аз продължих да тичам. Човекът тръгна по странична пътека. Последвах го.

Пътеката водеше към близкото оризище. Когато излязох пред него, видях слон и няколко мъже, които чакаха напрегнато.

Този, когото преследвах, приближи към тях и им каза нещо.

Веднага след това те се хвърлиха срещу мен.

Бяха петима, доста по-млади.

Скоро ме повалиха, вързаха ме и ме хвърлиха в къщичката на гърба на слона.

Наблизо бе кошницата, която бе спусната от прозореца, вътре лежеше бебе, завито в бял шал.

Оризището бе пусто. Никой не бе видял какво бе станало. Дори и часовите, които пазеха северната страна на двореца. Горичката закриваше оризището.

Слонът потегли.

– Какво ти дойде на ума да се месиш в нашите работи? – каза човекът, когото бях проследил. – Ще платиш скъпо за любопитството си!

Събитията се развиха толкова бързо, че бях като замаян. Кой бяха тези хора с жестоки лица, облечени като разбойници? Къде ме водеха? На кого носеха новороденото, заменено с друго бебе?

Седем топовни гърмежа отекнаха в спокойната нощ

– Родило се е момче! – каза един от шайката. – Пожелаваме щастие на новороденото! Но да излезем по-скоро от града, докато не са забелязали това, което стана!

Излязохме от оризището и продължихме по един приток на реката Вайн.

„КАПАЛИКА“, ИЛИ „МЪЖЕТЕ НА ЧЕРЕПА“

Моряците слушаха замаяни. Старецът си пое с мъка дъх и продължи:

– Една от онези лодки, които наричаме бангле, чакаше на безлюдния бряг на Вайн. Грабителите ме принудиха да сляза от слона, след това слязоха и те. Горещостана остана само оня, който караше слона.

Човекът, когото бях преследвал и който, изглежда, бе водачът на шайката, се обърна към слоноводача:

– Ще се върнеш в оризището и ще чакаш Дола да излезе от двореца. Ще я качиш и ще я заведеш в храма на Рамтек.

Слонът се обърна към оризището. Разбойниците ме накараха да се кача в банглето и взеха веслата.

Лодката пое бързо срещу течението.

Мъжете бяха мълчаливи. Поглеждаха ме от време на време, като че ли пресмятаха каква смърт би ми подходила най-добре.

Новороденото проплакваше, сякаш разбираше страшната участ, която го чакаше.

Неговият плач се забиваше като нож в сърцето ми.

Но не можех нито да говоря, нито да се помръдна.

На няколко пъти се опитах да скъсам въжетата, с които бях вързан, но не успях и разбойниците ми се подиграха:

– Напразно се трудиш – каза главатарят, – вързахме те доста добре, защото не си млад, но си доста силен. Що за глупава мисъл ти е дошла в главата да проследиш нашия приятел! Можеше да си останеш съвсем спокоен в двореца и да празнуваш щастливото събитие. Ние извършихме добро дело! – продължи със злъчен смях разбойникът. – Принцът чакаше момче, цялата Гондвана чакаше момче! И ето, задоволехме това справедливо желание... Ти видя всичко. Затова е много вероятно утре да бъдат принесени две жертви на ненаситния бог Сива за доброто щастие на новородения господар на Гондвана.

Изтръпнах. Разбрах, че за мен и за малкото същество, което плачеше в кошницата, бе ударил сетният час!

Къде отивахме?

Чух, че произнесоха името на храма на Рамтек. Знаех за съществуването на този древен, сега изоставен храм. Той се намираще близо до столицата, но сред съвсем диви джунгли. Никога не бях предполагал, че това мрачно място ще се окаже свърталище на разбойници.

След три часа плаване лодката спря до брега. Навлязохме в гъста гора. Детето бе престанало да плаче. Първите слънчеви лъчи позлатиха върховете на огромните дървета, когато се озовахме пред развалините на древния храм. На входа бляха двама пазачи. Заповядаха ми:

– Влез!

Не можех да сторя друго, освен да се подчиня. Всеки опит за бягство би бил лудост. А дори и да знаех, че ще успея да се спася, нямаше да избягам, защото не можех да оставя бедното малко същество на произвола на съдбата.

Влязохме в широка полутъмна зала с изпочупени стари и повалени колони. Когато вратата се затвори зад гърба ни, иззад развалините излязоха четиридесет-петдесет души – мъже и жени.

От всякъде се чу въпросът:

– Успя ли Дола?

– Ето – отвърна Главатаря и повдигна кошницата високо.

Радостно възклицание отекна в залата, примесено с пляска от крилете на грамадни прилепи, които прелитаха над главите ни.

– Дола изпълни точно своя план! Скоро и тя ще бъде тук!

Очите на непознатите се обърнаха към мен.

– Кой е този? – запитаха неколцина в един глас,

– Един неблагоприятник, който си напъха носа там, където не му е работата! – отвърна Главатаря. – Той видя всичко, което стори Дола, и сега трябва да умре

– Той ще умре!

– Тя ще се върне скоро, защото принцът и бе обещал веднага да си отиде!

– Дано никой не е забелязал смяната – каза една жена. – Никой друг освен този човек – каза Главатаря и ме посочи.

– И неговият слуга – каза човекът, който бе убил Бизла, – но той си получи заслуженото: последва ме и се срещна с един куршум от револвера ми!

Гласове на одобрение се разнесоха в залата.

Кои бяха тези хора? Каква цел преследваха? Защо бяха разменили децата?

Тези въпроси се въртяха в главата ми, но не можех да им намеря отговор.

Изведнъж си спомних някои неща. Знаех, че в Гондвана все още съществува старата секта на Тугусите, удушвачите, сектата „Капалика“, или „Мъжете на черепа“, поклонници на ненаситния бог Сива.

Носеха огърлици от човешки кости. Отначало не ги бях забелязал, но сега дори чувах грозното им потракване.

Капаликанците бяха прочути със своята жестокост. В каменни жертвеници горяха непрекъснато човешко месо. Тяхната богиня обичаше топла кръв, която блика от прерязалото гърло на жертвата.

Тази смърт очакваше и мен, и малкото нещастно същество в кошницата.

Главатаря приближи и свали възетата, които стягаха ръцете ми.

– Какво ще правите с това невинно дете? – извиках, щом се почувствах малко по-свободен. – Светотатство е да убивате рожбата на принца!

Подигравателна усмивка разтвори устата на Главатаря. Той погали костната си огърлица и каза:

– Грешиш! Това не е рожба на принца, защото е момиче. А колкото за съдбата му друг ще ти отговори каква ще бъде. И този друг е нашата царица, тази, която всички трябва да слушаме, защото е надарена с божествени дарове. В нейното тяло се е поселила душата на Сива. Тя успя

да спечели доверието на принца и успя да изпълни добре обмисления план, който ти бе неблагоразумен да поискаш да узнаеш.

Приближих до кошницата с детето, но към мен се насочиха няколко ножа.

– Какво ще правиш?

– Искам да погледна това невинно същество.

– Може, но да не го докосваш! Повдигнах покривката.

Детето размаха ръчички, като че ли бе разбрало. Отправих гореща молитва към моя Бог да избави това дете от страшна смърт.

Докато се молех, в залата се разнесе силен вик.

Бронзовата врата се разтвори.

Обърнах се.

В храма влизаше Дола Магъосницата, която с погледа си бе оплела принца и бе успяла да размени децата.

Тя приближи и отправи ледения си поглед към мен.

КИЛИЯТА НА ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕТО

– Ти постъпи много зле, като се усъмни в моите намерения! – каза ми тя. – Разбрах веднага, че си ми неприятел! Опита се да ме изхвърлиш от двореца, но не успя. Твоят опит никога не може да успее срещу царицата на „Капалика“. С пламенния си поглед, наследен от Сива, успях да подчиня на волята си принца... Исках да разменя принцесата. И успях. В княжеската люлка трябваше да поставя син на „Капалика“ и го сторих. Така той, синът на „Капалика“, ще стане господар на Гондвана; така „Мъжете на черепа“ ще управляват Гондвана чрез свой син! Никой няма да знае, че кръвта на „Капалика“ е била разменена с княжеската кръв. Нашата секта ще управлява цялата Централна Индия! ... Ти не можеш да подозреш плана ми! Не можеш да разбереш, че в мен живее душата на ненаситния бог. Един принцдеспот ще цари над Гондвана! Така иска Сива!... Вчера една от нашите жени роди момче: то беше предопределено да управлява Гондвана! Аз изпълних волята на Сива! Но Сива е жаден за кръвта на новородената. Трябва да му я принесем в жертва.

Гърлото и ще бъде прерязано. Така заповядва Сива! Дола вдигна високо детето и всички капаликанци закрещяха:

– Да й се пререже гърлото!

– Да – извика Дола, – но кой ще го направи? Желанието на Сива е жертвоприношението да бъде извършено от човек, който най-силно

обича детето. От нас никой не обича това дете. Сива не ще приеме жертва, принесена от нас. Сега ще го питам кой да принесе жертвата.

Гробно мълчание последва тези думи: последователите на кръвожадния бог се страхуваха от своята водачка. Те бяха убедени, че в нея живее духът на Сива. Всяка нейна дума бе закон.

Дола стоя известно време неподвижна. После издигна високо ръце и извика:

– Сива проговори!

– Какво ти каза? – запитаха в хор „Мъжете на черепа“.

Сива каза:

– Човекът, който обича новородената дъщеря на принца на Гондвана, ще пререже гърлото ѝ. Нейната кръв ще успокои гнева на бога и ще донесе щастието на новия господар на Гондвана.

Изтръгнах.

Думите на Дола бяха свещени за тези фанатизирани кръвопийци, които вършеха престъпление, като че ли то бе дълг.

– Човекът, който ще пререже гърлото ѝ, е тук, пред нас!

При един знак на Дола Главатаря на „Капалика“ извади своя нож и ми го подаде. Отблъснах го ужасен.

– Не искаш да убиеш невинното дете, защото го обичаш? – каза Дола. – Точно тази любов прави ценна жертвата. Не е ценно, когато убиваш човек, когото мразиш. Истинска жертва е да убиеш човек, когото обичаш. Вземи ножа и изпълни това, което ти заповядвам!

Стоя примрял. Искях да избягам, но петдесет ръце щяха незабавно да ме задържат.

Къде щях да избягам! Изходът на храма бе затворен, а други врати нямаше.

Положението ми бе безизходно.

– Ако не я убиеш, ще я убия аз! – каза Дола. – И ще я убия пред теб, като набода цялото и тяло с върха на ножа.

– Не! Не! – извикаха капаликанците. – Той трябва да я убие!

– Добре, нека бъде така! – извика Дола. – Ще му заповядам и той ще го направи! Затворете го заедно с малката в килията на жертвоприношението.

Изведоха ме от залата. По дълг коридор отидохме в килия, осветена с факел, забит в стената. Дола влезе след мен, остави ножа на земята и каза:

– Трябва да извършиш тази жертва. Моята воля ти заповядва: ще вземеш ножа и ще и прережеш гърлото.

В това време ми дойде на ума една идея: престорих се, че съм хипнотизиран, застанах неподвижно и отговорих:

– Добре, Дола ... Ще убия това дете, което обичам, и после със същия нож ще прережа и своето гърло.

Дола ме погледна победоносно, излезе и заключи вратата.

Така спечелих време. Но дали щеше да ми послужи. След малко капаликанците щяха да влязат, за да проверят дали жертвата е принесена, и тогава щяха да ме убият.

Ето че детето се разплака.

Погледнах ножа: да, по-добре бе да свърша мъките на тази рожба, колкото бе възможно по-скоро.

Посегнах да взема ножа, но забелязах на пода отвор, покрит с капак. Наведох се и се ослушах. Далечен шум от течаща вода достигна до слуха ми. Повдигнах с ножа внимателно капака, – погледнах – нищо друго освен пълна тъмнина; нямах много време, за да избирам. Завих добре детето, поставих го в кошницата, която хванах здраво и със смелостта, която се ражда от отчаянието, скочих в тъмнината...

Падането ми се стори неимоверно дълго и страшно: най-последно усетих, че съм паднал в някакъв подземен канал. Държах високо кошницата, за да не я достигне водата. Отпуснах се по волята на течението.

Беше съвсем тъмно и не можех никак да предположа накъде ще ме отнесе това течение.

Малката плачеше и нейният плач отекваше под високия свод на канала. Сърцето ми се късаше от мъка, но тя бе примесена с радост, защото, където и да излезех, все щях да съм далече от онези жестоки същества.

Неочаквано в далечината зърнах светлинка, която започна да се увеличава. Беше изходът на канала. Скоро дойдох до него и навлязох в някаква река. С едната ръка заплувах към брега... Бяхме спасени!

Къде ли се намирахме?

Край брега се разстиляше гъста гора. Зората позлатяваше върховете на дърветата. Влязох в гората, за да избегна всякаква изненада. Може би капаликанците бяха открили вече бягството ми и щяха да дойдат да ме търсят при изхода на канала.

Отдъхнах си малко и тръгнах по една пътека през гората.

Вървях четири-пет часа, като хранех детето със сок от млечно дърво. Бях слушал, че този сок може да замести за известно време майчиното мляко.

Стигнах до малко село, близо до Рамтек.

Влязох в първата къща и имах щастието да намеря семейството на добри земеделци.

Козе мляко имаше достатъчно и скоро малката Еллора започна да закрепва. Разказах им измислена история, за да извиня присъствието си по тези места. Добрите селяни се грижиха много добре за детето. След месец реших да се върна в столицата, за да разкажа всичко на принца. Намерих човек, който да ни занесе със слона си до столицата. По пътя обмислях начина, по който щях да открия на принца, че първородният му син е дете на капаликанка. Представях си колко щеше да се ядоса и да започне да преследва жестоко тази секта. Но съдбата бе решила друго. Старият Нандар се умори.

Еллора му поднесе чаша арак. Моряците, Сандокан и Яниш слушаха онемели. Нандар изпи няколко глътки и продължи своя разказ...

СТРАНСТВУВАНИЯТА НА МАЛКАТА ЕЛЛОРА

Тръгнахме на път към Нагпур, столицата на Гондвана. Собственикът на слона беше и водач. От селото взех добра жена, която да се грижи за Еллора по пътя. Бях и обещал да и заплащам добре, щом стигнем в града. Знаех, че принцът ще плати богато на тази, която се е грижила за неговото дете. Водачът също щеше да получи парите си в града...

Но всичко излезе само сън.

Бяхме изменили малка част от пътя, когато изведнъж ни нападна шайка разбойници. Скоро познах, че това бяха капаликанците.

С револвер до гърдите накараха слоноводача да ни води по друг път през джунглата. След дълго уморително пътуване пристигнахме до брега на Тапти.

Не можех да си представя какво ще правят с нас разбойниците, но скоро проумях.

Построиха набързо сал и вързаха четирима ни върху него.

– Ето вечерята за крокодилите на Тапти! – каза един от шайката.

Спуснаха сала в реката.

Течението ни повлече надолу.

Бяхме вързани здраво и не можехме да се помръднем; устата ни бяха натъпкани с парцали; само устата на Еллора беше свободна и нейният плач разкъсваше сърцата ни.

Какво щеше да стане с нас?

Реката беше пуста. Не се виждаше никаква лодка, никакъв кораб.

Течението ни носеше бързо към сигурна смърт.

Крокодилите не се бяха появили още, но нямаше да закъснеят много, а тогава всичко щеше да бъде свършено.

Такава награда ли трябваше да получат слоководачът и добрата жена? И те щяха да завършат живота си в корема на някое кръвожадно чудовище ...

Ами Еллора?

Плачът и ме подлудяваше. Исках да викам, но кърпата ми пречеше.

Никой никога няма да изпита мъката, която ме разяждаше през тези часове!

Нощта беше тъмна и бреговете почти не се виждаха. Дори и да минеше някоя лодка, надали щяха да ни забележат.

Моите мъки ставаха почти непоносими... Като че ли сърцето ми бе престанало да бие. Ушите ми бучаха.

Изведнъж почувствувах, че загубвам съзнание.

Когато се свестих, ме очакваше голяма изненада.

Лежах на легло в паракордна кабина; висок мъж стоеше до мен и ме наблюдаваше.

– Треската е вече преминала – каза той, – но пулсът е още бърз.

Не познавах този човек и го гледах безкрайно учуден.

Неочаквано си спомних за сала и извиках:

– Еллора! Еллора!...

– Бъдете спокоен, господине. Еллора е жива.

– Жива? Къде е? – запитах аз.

– На мостика!

– Къде се намирам?

– На търговски кораб, който ви прибра от реката Тапти – отвърна непознатият, – аз съм капитанът.

– Всички ли сме спасени?

– Всички. Крайно време беше, защото кайманите скоро щяха да ви разкъсат.

– Кога ни спасихте?

– Преди два месеца.

– Два месеца?

– Да ... през цялото време бяхте в безсъзнание.

– Два месеца откъснат от света?! Искам да видя Еллора! – казах и се опитах да стана.

– Почакайте, жената, която се грижи за нея, ще я донесе. – О, добрата жена! – възкликнах, като си спомних за преданата Котри.

Капитанът излезе и подир малко целувах пухкавото прекрасно лице на Еллора!

Детето беше много добре и се усмихваше. И жената изглеждаше добре, но на лицето и се прокрадваше тъжна сянка.

При нас дойде и слоноводачът.

– Къде се намираме? – запитах ги.

– Не много близо до индийския бряг – отвърна момчето.

– Капитанът не искаше да ни свали на суша, преди да чуе вашите нареждания... Изглежда, когато сте били в безсъзнание, сте казали неща, които са го забъркали какво решение да вземе. Тъй като носеше стока за Австралия, тръгнахме за там – каза Котри.

След няколко дни силите ми се възстановиха напълно. Капитанът бил чул да говоря за принцове, за размяна на деца, за някаква важна държавна тайна, затова ни задържал на кораба.

Одобрих това, което беше сторил, но сега трябваше да ни свали на някой остров, откъдето бихме отплавали за индийския бряг.

Капитанът се съгласи.

Но и този път човешката воля не можа да победи съдбата, която ставаше все по-жестока към нас.

Една нощ ни изненада страховита буря. Гръм удари кораба и той се подпали.

Успях да се хвърля в една лодка с Еллора... След малко корабът потъна. Какво стана с добрата жена, с верния ни слоноводач, с капитана и моряците?

Бяхме съвсем сами сред океана.

Притиснах към гърдите си Еллора и се мъчех да я постопля.

Морето беше спокойно; небето се разясни, но наоколо беше пусто.

Не се виждаше нито корабно платно, нито земя. Нямахме никаква надежда да се спасим.

Малката щеше да умре от студ, какво щеше да стане и с мен?...

Зазори се. Лодката плаваше, неуправлявана от никого. Успокоявах плача на детето само с целувки.

След седем часа мъки радостен вик се изтръгна от гърдите ми. Видях платно!

Скоро ни забелязаха и спасиха. Беше китоловен кораб. Намери се и храна за малката: мляко от женски кит.

Но съдбата продължаваше да бъде жестока. След три месеца плаване при много добър улов, през който бяха уловени няколко женски кита, така че имаше прясно мляко за Еллора, корабът се натъкна на подводни

скали и се разби. Всички се издавиха... Още веднъж успях по чудо да се спася заедно с малката. С мъка достигнах до този пуст остров.

Оттогава до днес не бях видял друго човешко лице освен това на Еллора. От този ден за мен започна животът на корабокрушенец, попаднал на необитаем остров с дете на няколко месеца.

Можете да си представите какви мъки съм претърпял, докато порасне, докато я науча да говори, да ходи, да чете, да пише...

Бях нейният баща, нейната майка, целият неин свят. От петнадесет години чаках този ден. И ето, най-сетне той дойде!...

Но дойде и денят, в който трябва да склопя очи, преди да видя осъществен плана си: да поставя на трона на Гондвана истинската принцеса!

Старецът млъкна. Р

Беше свършил своя разказ.

Чу се плач. Еллора плачеше. Тя се хвърли в краката на стареца:

– Татко, искам да живееш! Нищо друго не ме интересува! Само ти си моят живот!...

Тигъра на Малайзия изтри сълза, а Яниш каза:

– Цигарата... колко е неприятно, когато пушекът влиза в очите... като че ли плачеш.

СБОГОМ НА ДЯВОЛСКИТЕ РИФОВЕ

Разказът на Нандар бе развълнувал суровите мореплаватели. Те изслушаха с внимание и с краен интерес неговите странствувания. Сандокан, Яниш и тигърчетата наблюдаваха с удивление храбрия старец, който бе спасил от толкова опасности малката Еллора.

За тях Нандар бе герой, достоен за възхищение. Смелостта и презрението към смъртта за тях бяха качества, които навсякъде печелят симпатии.

Старият съветник на принца на Гондвана отдели внимателно от себе си своята дъщеря.

– Господата са уморени и имат нужда от почивка. Ще трябва да се задоволят с нашите скромни сламени легла. А утре? Какво ще правим утре? – Старецът се обърна към Яниш и Сандокан.

– Утре ще напуснете този остров и ще дойдете с нас на борда на „Соарес“! – каза Сандокан.

– Ще отправаме към индийския бряг и ще се подготвим да отидем в

Гондвана – добави Яниш, – ние знаем как се свалят узурпатори от трона... Нали, братче!

– Това ще бъде най-интересното приключение в моя живот! – извика Сандокан,

– По лицата ви чета вашето благородно намерение – каза Нандар, – надеждата, че сънят ми ще се осъществи, ми дава нови сили да живея! Господа, заповядайте!

Нандар се изправи.

Закрачи по-бодро. Сякаш се бе подмладил.

Заведе гостите си в широка стая, която служеше за хамбар.

Сандокан, Яниш и тигърчетата легнаха на земята. Нандар им пожела лека нощ и се прибра с Еллора в друга стая.

Скоро всички потънаха в дълбок, ободрителен сън.

Когато се събудиха, слънцето бе високо над хоризонта.

Сандокан и Яниш отидоха в другата стая.

Еллора, която бе станала отдавна, готвеше тифина – първата закуска, съставена от риба, варена с различни миризливи треви.

– Как прекара нощта старият Нандар? – запита Яниш.

– Спа непрекъснато – отвърна девичата. – Вашето присъствие на острова извърши същинско чудо. Той каза, че се усеща достатъчно силен, за да издържи плаването.

– Няма ли да ти е мъчно за острова, Еллора? – попита Сандокан.

– Да, ще ми бъде мъчно – отвърна девичата с горчивина.

Но веднага след това в очите и светна див блясък и тя прибави:

– Искам да отмъстя за всички мъки, които узурпаторите са причинили на татко Нандар!

– Много добре. Ти имаш благородна душа и си заслужава човек да пожертвува за теб спокойствието си!

– Татко Нандар ме отгледа с единствената мисъл – да възстанови правата ми – отвърна момичето, – обичам този остров, който е целият свят за мен. Но той ме научи, че зад тези рифове, зад безкрайното море има други острови, други морета, други земи, че това е една нищожна частица от огромния свят и че там, край океана, има една земя, която е моя, едно царство, което ме очаква! Искам да го имам, за да направя щастлив благородния старец, който е понесъл заради мен нечувани страдания.

– Да, Еллора, ти ще имаш своето царство! – каза Сандокан. – Нали, братче? – обърна се към Португалеца.

– Ние ще опитаме невъзможното, за да успеем – отвърна

ексмахараджата, – а сега съм страшно гладен! Да опитаме тази тифина, която сигурно е много вкусна.

Всички закусиха лакомо.

В това време Нандар стана от постелята си и си вчеса брадата и косата. Изглеждаше доста подмладен.

– Нандар – каза Сандокан, – готов ли си да ни последваш до кораба?

– Да! Небето ще ми даде сила да ви заведа до царството на Еллора! – каза твърдо старецът.

– Да не губим време тогава! – каза Яниш. – Да вървим. колкото е възможно по-бързо до кораба!

– За да стигнем по-лесно, Хирундо и другите тигърчета ще направят подвижен мост от гредите на тази къща. Принудени сме да разрушим отчасти твоя дом, който трябва да ти е струвал много труд, но е необходимо, за да можем да стигнем до „Соарес“, без да се принуждаваме да влизаме във водата – каза Сандокан.

Тигърчетата започнаха трескаво работа. В това време Яниш, Сандокан и Нандар започнаха да обмислят как да постъпят най-правилно.

– Не знам какво е станало с детето, с което смениха Еллора и кой царува сега в Гондвана – каза Нандар.

– Яниш би трябвало да знае това – каза Сандокан, – като ексмахараджа той сигурно познава политическата карта на Индия.

Португалеца се почеса по врата и направи гримаса:

– Ще ме подложиш да доста труден изпит. Да си призная, когато бях махараджа на Асам, твърде малко се занимавах с моите колеги от Централна Индия. Оставях тази работа на министрите ми: техен дълг бе да познават поне малко историята на Индия. Аз се занимавах само с раджите, чиито царства граничеха с моето, защото ме отегчаваха понякога... а онези от Централна Индия бяха доста далече. Освен това ги качвах и свалях от тронове толкова често, че беше уморителна работа да ги следи човек.

– Не знаеш ли кой царува в Гондвана? – попита Сандокан нетърпеливо.

– Преди да ме скъсаш на изпит по съвременна история, почакай да понапругна малко ума си. Кой знае, може и да излезе нещо. Почакай!... Струва ми се, че моят министър на външните работи се оплакваше от раджата на Гондвана... Да, да, сега си спомням много добре. Моят министър казваше, че в Гондвана царувал млад принц, който вършел страхотни лудории и кръвопролития... Почакай. Да, ето че изпитът ще мине

добре... Принцът, едно момче, бил съветван от някаква ужасна жена, която всъщност управлявала Гондвана.

Да, точно така! Може би тя е същата магьосница, която е разменила Еллора!...

– Възможно е – забеляза Сандокан.

– Дори си спомням, получих съобщение, че детето е затворило баща си в тъмница.

– В тъмница ли?

– Добрият принц Амравати затворен във вечна тъмнина? – извика Нандар. – Дола, кръвожадната царица на „Капалика“, е авторка на това гнусно дело! Тя е посъветвала сина на „Мъжете на черепа“, за да се отърве от принц Амравати!

– И поданиците му са понесли това? – възкликна Сандокан.

– О, не ми говорете за поданиците на тези чудновати страни – каза Яниш, – аз лично трябваше да се убедя, че един благороден и добър раджа не е много по вкуса им!™

В това време тигърчетата бяха построили мост, дълъг пет метра и достатъчен, за да може да се премине по него от скала на скала.

– Занесете моста до брега – заповяда Сандокан, – и елате да вземем завивки. По пътя ще ни трябват

Нандар и Еллора се сбогуваха с къщата, която ги бе подслонявала толкова пъти от бурите. Тя бе свидетелка на един изключително труден, но всъщност щастлив живот.

– Дано послужиш за подслон на някои други нещастници като нас – каза Нандар.

Всички отидоха на брега.

В далечината се виждаше леко полюляващия се кораб, а на стотина метра от него чакаше лодката, в която едно тигърче чакаше завръщането на другарите си.

Подвижният мост бе поставен между брега и първия риф. Нандар и Еллора преминаха първи. Това се повтори още много пъти, докато цялата група се настани в лодката. Не след много тя потегли към кораба.

Морето беше съвсем спокойно и времето – чудесно.

Лодката се измъкна от рифовете и скоро достигна „Соарес“. Тигърчетата, които бяха на борда, спуснаха стълбата. Нандар, подпомогнат от Сандокан, се изкачи с мъка.

Когато се събраха всички на мостика, Сандокан посочи стареца, който се облягаше на ръката на девойката, и каза:

– Тигърчета, погледнете този благороден мъж! Той е проявил

истински героизъм, за да запази прекрасната девойка, която е до него и която е законната наследница на престола на Гондвана! Ние ще отплаваме за техния бряг! Готови ли сте да рискувате живота си за една справедливост?

– Да! – извикаха тигърчетата. – Да живее Тигъра на Малайзия. Господаря на океана!

От известно време тези здрави и силни мъже бяха започнали да се отегчават и сега мисълта за новото приключение ги бе съживила напълно.

– Не викайте „да живее Господаря на океана“, ами заедно с мен: „Да живее господарката на Гондвана!“

Тигърчетата вдигнаха високо пиратските си ножове и пушки и ги размахаха:

– Да живее господарката на Гондвана!

В очите на стареца и на девойката се четеше безкрайна признателност.

Сандокан се оживи. Яниш приближи до него и го удари по рамото:

– Братче, тая авантюра ще ни подмлади с двайсет години!

– Да, разбира се! – каза Тигъра на Малайзия! – Ще докажем отново, че сме смели мъже!

Тъжна сянка премина бързо по лицето на Сандокан.

– Какво ти е? – запита Яниш.

– Нищо ... – отвърна Пирата. – Спомних си кръвта, която проляхме, за да се запазим до днес. Но знаеш ли – добави той радостно, – това, което ще извършим, ще измие греха от миналите ни престъпления.

– Не са били престъпления – каза Португалецът. – Отнеха ти трона, започнаха да те гонят, ти се защищаваше, а аз ти помагах: ето всичко! Но да не мислим за миналото! Бъдещето е пред нас!

– Имаш право! – каза Сандокан. – Да мислим за утрешния ден ако не за нас, то поне за това мило и храбро момиче, което трябва да получи своя трон!

– благодаря, добри господине!

В БОРБА С КРЪСТОСВАЧА

Като определи точното географско разположение на острова, Сандокан заповяда да се приготвят за път.

Свеж вятър се появи откъм запад, наду платната на „Соарес“ и той

пое бързо.

Скоро Дяволските рифове изчезнаха от погледите на моряците. Еллора поздрави с ръка острова.

За миг пред очите и се изниза целият и живот: лов, риболов, работа на полето, уроци с Нандар! Тя поздрави за сетен път тази незначителна точка от Земята, която за нея бе представлявала целия свят.

Когато върхът на вулкана, който бе най-високата част на острова, изчезна на хоризонта, Еллора не можа да задържи сълзите си.

– Не плачи – каза старият Нандар, – ти оставяш купчина скали, за да отидеш в приказно красиво царство!

– Как ще го заемем? – попита девойката. – Принцът, който е заграбил моето царство, няма ли войници, приятели, които да го защитават?

– Да, има наемни войници, които се бият за него, но когато узнаят коя си ти, ще изоставят узурпатора! Моряците ми обясниха кои са Сандокан и Яниш: двама храбри мъже, които заедно със своите тигърчета са извършили подвизи, достойни за най-големите герои на Индия! – Те ми вдъхват голямо доверие, въпреки че са били пирати. Сандокан и Яниш се хвърлят с такава жар в борбата, че силата на техните тигърчета ще се удвои. Те ще се бият хубаво за своята победа.

– И аз ще се бия заедно с тях! – извика Еллора. Корабът напредва все по-бързо. Сандокан и

Яниш изучаваха своята карта на Индия, за да видят по коя река да се изкачат и да стигнат до Гондвана.

– Струва ми се, най-удобната плавателна река е Го-давери – каза Яниш.

– Ще навлезем по нея колкото можем – каза Сандокан, – после ще се постарая да си намерим слонове, за да преминем джунглите и планините до границата на царството.

– Това е добре, но какъв план ще имаме, за да успеем в делото си? – попита Яниш.

– Не мога да ти отговоря сега – каза Тигърът на Малайзия, – знаеш как работя. Отивам на самото полесражение и там оставям да ме води моята звезда! За да влезем в двореца, можем да прибягнем до някоя хитрост. После ще заловим или узурпатора, или Дола, а може и двамата. Понякога си много остроумен и измисляш разни работи.

– Ами ако не успеем с хитрост? – запита ексмахараджата на Асам.

– Тогава ще прибягнем до сила.

– Но ние сме само шестдесет души.

– В Индия не е трудно да събереш цяла войска от смели крадци,

които ще се бият, ако им заплатим.

Докато двамата приятели се разговаряха така, от мостика се разнесе силен глас:

– Виждам някакъв кораб!

Сандокан взе далекогледа и го насочи към тънката ивица дим, която лъкатушеше на хоризонта.

След продължително внимателно наблюдение Тигъра на Малайзия се намръщи.

– Някоя лоша изненада ли? – попита Яниш.

– Така изглежда.

– Дай да видя и аз – Португалеца взе далекогледа. – Малък кръстосвач идва към нас.

– И като че ли ни наблюдава.

– Да почакаме малко, за да разберем намеренията му.

Корабът приближаваше бързо.

– Не трябва да чакаме да наближи съвсем – каза Пирата, – да бягаме. Ако започне да ни преследва, ще му дадем добър урок. Нашето оръдие работи както трябва! Един снаряд ще бъде достатъчен!

Яниш даде заповед на тигърчетата да бързат колкото се може повече. Кръстосвачът направи същото.

– Няма съмнение – каза Сандокан, – този малък, английски кръстосвач ни преследва!

– О, индийски богове! – извика Яниш. – Страхувам се, че скоро ще ни настигне! Тоя дявол напредва страшно бързо!

– Дава ни знаци и ни пита кои сме – забеляза Сандокан.

Тигъра на Малайзия наблюдаваше все така с далекогледа си.

– Да вдигнем ли холандско знаме? – попита Хирундо.

– Не ... На тези знаци ще отговорим с изстрел! каза Сандокан.

– Още е много далече, за да му отговорим така.

– Ако се забавим, ще ни нападне!

– Заповядва ни да спрем – каза Яниш. Кръстосвачът бе само на неколкостотин метра. Сандокан извика ядосано:

– Какво виждаш? – попита Яниш.

– Подозрението ми се оправда! На мостика е Милнер!

– Човекът, когото спасихме и който изчезна така тайнствено?

– Същият!

– Значи е бил шпионин – Яниш насочи далекогледа към кръстосвача, който приближаваше все повече и повече.

– Този подлец е доплувал до някой английски кораб и е открил

присъствието ми по тези места!

– Да, англичаните искат сега да си отмъстят за шегата, която им изигра!

– О, ако ми падне в ръцете, ще му извия така врата, че дълго ще ме помни – закани се Сандокан, – Огън! – ревна на тигърчетата, които чакаха готови до оръдието.

– Пушки в ръце! – извика Яниш.

– Една и за мен! – каза енергично Еллора. В очите ѝ се четеше крайна решителност и желание за борба.

– Заведи Нандар в каютата, не го оставяй на мостика – каза Сандокан.

– Ще остана тук! – прошепна старецът.

– Не, татко, ела! – каза Еллора.

Тя заведе стареца в каютата и го помоли да не излиза, сетне се върна на мостика.

Свирепата битка бе започнала. Малкият кръстосвач и пиратският кораб бълваха огън. Тигърчетата пълнеха трескаво пушките.

Топовен изстрел пречупи главната мачта на кораба, но кръстосвачът заплати скъпо тази повреда: едната му страна бе веднага пробита.

Битката се разгаряше: куршумите свиреха като оси непрестанно. Неочаквано кръстосвачът бе принуден да намали бързината си. Още една мачта на „Соарес“ се пречупи, но облагодетелствуван от вятъра, той можа да задържи същата скорост.

Еллора бе обзета от чудно вълнение. Миризмата на барута, свиренето на куршумите и ехтенето на топовете я бяха преобразили.

Радостен вик се изтръгна от гърдите на Сандокан. Той бе видял шпионина да пада, пронизан от куршум.

В това време малкият кръстосвач започна да потъва, объркани, моряците започнаха да спускат спасителните лодки.

– Спрете огъня! – заповяда Сандокан. – Кръстосвачът ще потъне. Не е опасен вече.

– Защо не потопим онези лодки? – Самбор насочи пушката си към моряците, които търсеха спасение.

– Пиратите на Малайзия са благородни към неприятелите си – отговори Сандокан.

– Корабът на англичаните потъва и можем да се задоволим с тази победа, да продължим пътя си – добави Еллора и отиде да повика стария Нандар.

В това кратко време девойката бе показала, че притежава силен

войнствен инстинкт.

Сандокан я погледна с възхищение:

– Еллора, ти си достойна да имаш царство! И ще го имаш! Защото ще знаеш как да си го върнеш!

Тя бе видяла няколко тигърчета, които пъшкаха ранени, и веднага се зае да им превързва раните.

– Нашето плаване започна добре – каза Яниш, – корабът ни не е много повреден, а имахме щастието да ударим навреме кръстосвача.

– Ако не беше оня страничен удар, той щеше да ни настигне – забеляза Сандокан, – той можеше да развие много по-голяма скорост от нас.

Еллора превързва раните на тигърчетата, които и благодариха сърдечно.

Между ранените беше и Хирундо, смелото тигърче, към което Сандокан хранеше голяма слабост. Ударен в ръката, той се усмихна, когато девойката приближи до него.

– Няма нищо ... – каза той. – Не ме боли...

Еллора прегледа раната:

– Защо по време на битката заставаше винаги пред гърдите ми?

Хирундо не отвърна. Неговите големи черни очи, влажни от силната болка, гледаха страстно девойката.

– И може би са те ранили, когато ме пазеше? – прошепна тя.

С голямо старание започна да превързва ръката на младежа.

Сандокан и Яниш ги гледаха усмихнати.

– За какво мислиш? – запита експахараджата с глас, в който проличаваше лека завист.

– За същото, за което и ти – отвърна Пирата.

– Да чуя.

– Онези, двамата младежи, са и хубави, и смели.

– И се гледат така, като че ли...

– Като че ли какво?

– Да не предричаме бъдещето, скъпо братче – забеляза Яниш, – нека оставим Еллора да превърже Хирундо, а ние да се занимаем с нашите работи. Дадохме добър урок на англичаните, които сега знаят, че Сандокан е жив и че ще им достави доста главоболия!

– Да се надяваме – каза Сандокан, – но не бива да почиваме върху лаврите на тази малка победа. Англичаните няма да се откажат от намерението си да ме гонят. Ще трябва да си отваряме очите да не би да ни пресекат пътя към Индия!

– Няма да имат време – забеляза Португалец, – преди

корабокрушенците да срещнат някой кораб или да достигнат до някой пристан и да известят твоето „възкресение“, ние ще сме изминали доста път.

– Не трябва да забравяме, че корабът ни има нужда от поправка, а това ще ни принуди да загубим доста време . . .

– Няма значение. Вярвам в добрия край на плаването! Нашата щастлива звезда ни е закриляла винаги, а първото условие за успех е да имаме вяра в нея! Тази вяра ще ни вдъхне смелост да се впуснем в най-опасните набези! Ще достигнем Индия!

– А после?

– После ще отидем в царството Гондвана. Нашата щастлива звезда не е залязла още, скъпо братче. Ще видиш, че тя ще заблести много по-ярко, отколкото в миналото!

– Ти си добър пророк, Яниш – каза Сандокан и натъпка лулата си с тютюн.

Корабът продължаваше своя път при благоприятен вятър и никаква случка не го забави. През хубавите ясни нощи Португалеца вдигаше очи към небето и казваше:

– Виждаш ли онази звезда на изток? Тя е нашата звезда! Блясъкът и става все по-силен! Тя ще ни закриля!

ВТОРА ЧАСТ

ГОНДВАНА

– Убеждавам се все повече, че Индия е една изключително тайнствена страна! – каза Яниш. – Колкото повече я опознавам, толкова по-малко я разбирам!

– Защо така? – попита Сандокан.

– Ами защо например населението на Гондвана е толкова глупаво? – каза ексмахараджата. – Онзи народ, когото управлявах аз, ми се виждаше по-разумен.

– Какво ти дава право да мислиш така?

– Не виждаш ли, че тези глупаци се разтреперват само като им се спомене името на принц Ситасива? – запита Яниш.

– Разбира се. Ситасива е страшен тиранин, готов да убие всеки, който би произнесъл името му, без да се разтревожи – отговори Сандокан. – В Гондвана всеки ден се принасят в жертва на бог Сива десет предани поданици, за да се омилостиви жестокостта му и да даде той успех на царството.

– И това става под носа на англичаните! Англия няма да успее никога да превзпита кръвожадните племена в Централна Индия. Гондвана се управлява от „Капалика“, а Ситасива е неин син.

– Кръвожадната Дола го е сменила с Еллора и сега е истинската господарка на Гондвана. Тя е най-близката съветница на принца. Управлява царството, подбужда Ситасива към кръвопролития.

– Трябва най-напред да унищожим нея – продължи Яниш, – когато се отървем от Дола, ще бъде по-лесно да довършим започнатото дело.

– А как ще се отървем от нея? – попита Сандокан. – Мисля да я дадем на тигрите да я разкъсат!

– Добре – съгласи се Яниш, – но все още нямаме изготвен план за действие. Не е никак лесно да се залови Дола. Единствената представителка на Сива е заобиколена от капаликанци и е доста добре пазена от тях. Да влезем в двореца и да я убием, ще бъде невъзможно.

– Ще трябва да го нападнем! – каза Сандокан.

– С двадесет души? – засмя се Яниш. – Скъпо братче, без да се самозалъгвам, знам, че сме много храбри, но за да свалиш принц Ситасива от трона му и да поставиш на негово място нашата Еллора, се иска и

друго освен храброст!

– Но кой ти каза, че ще нападнем само с двадесет души! В планините на Виндхия ще намерим доста храбри мъже, готови да се бият за нас, особено като им заплатим добре.

– Прав си. Тези планини са пълни с разбойници! Но внимавай, защото и те се страхуват от Дола. Тази магьосница кара всички да треперят!

– Но не и Тигъра на Малайзия! – каза Сандокан. – Като освободим Гондвана от магьосницата, ще сторим голямо добро на хората. Планът на действие е вече начертан: ще заплатим на хиляда разбойници от планините на Виндхия и ще нападнем двореца! Когато хванем Дола и принца, останалото ще стане бързо и лесно! Не трябва да предприемаме нищо, преди да се завърне Хирундо, когото изпратих до Кампти, да събере сведения за принца Ситасива. Той ще се върне скоро!

– Дано ни донесе добри новини. А сега можем да си отдъхнем. Нахранихме се и се напихме добре, остава да последваме примера на стария Нандар и на Еллора, които спят спокойно в съседната пещера. Нашите тигърчета ще ги пазят.

Двете „братчета“ се изтегнаха върху меката мъхеста настилка в една от безкрайните пещери на Патхмари във Виндхия.

Групата бе пристигнала на север от Гондвана с влака, който свързваше Бомбай с Алахабад и се отклоняваше към Нагпур – най-важния град на тази област.

Бяха пристигнали на индийския бряг преди месец, когато на сто мили от Бомбай оставиха кораба в един малко посещаван залив и Яниш се препоръча за водач на научна експедиция, която уж щеше да изучава флората на Централна Индия.

Като следваха указанията на стария Нандар, който си спомняше много точно своята Гондвана, „експедицията“ се приюти в пещерите на Патхмари. В това време Яниш и Сандокан обмисляха започнатата борба.

Еллора трябваше да заеме своя трон.

Това бе целта на групата, но колкото тази цел бе ясна, толкова средствата за постигането и оставаха мъгливи.

Сандокан бе изпратил верния Хирундо до Кампти, където бе целият двор на Ситасива.

Сандокан и Яниш узнаха, че принцът, придружен от своята съветница, обикаляше царството си, като се спираше ту в един, ту в друг град. Придружаваха го верните до смърт капаликанци. Народът

очакваше с ужас пристигането на владетеля, защото, щом влезеше в някой град, принцът заповядваше да бъдат принесени в жертва десет души.

Двадесет капаликанци – предвождани от кръвожадника, който свиреше на странен музикален инструмент, изработен от човешки череп, – влизаха по къщите, залавяха по пет жени и по пет мъже, връзваха ги и ги завеждаха при Дола и принца.

Десет нещастници биваха приковани около статуята на Сива и след фанатичен танц Дола заповядваше на капаликанците да прережат гърлата им.

Това жертвоприношение осигуряваше благоденствието на Гондвана.

Приближаването на Ситасива караше народа да трепери, но никой не помисляше да се спаси с бягство. Суеверието бе пуснало дълбоки корени в душата на индусите, щото мнозина вярваха, че благоденствието на страната се дължи наистина на тези жертви.

Сандокан и Яниш бяха решили да сложат край на тези кръвопролития. Дали щяха да успеят? Не знаеха. Но и двамата вярваха в добрата си звезда.

– Невъзможно е да не успеем! – каза Сандокан.

– Имаш право – каза Яниш, – щом съдбата пожела да убия и седмата патица, показва, че всичко ще завърши добре. Успяхме да спасим Еллора и стареца от Дяволските рифове, да ги доведем до тук, ще успеем и да ги поставим на трона на Гондвана!

Яниш се изтегна и се приготви за сън.

Сандокан направи същото, когато неочаквано в пещерата прокътня силен вик.

Беше установеният знак на часовите при забелязване на опасност.

– Някой приближава към пещерата! – каза Яниш и инстинктивно сложи ръка на револвера си.

Сандокан скочи към вратата.

В същия миг на противоположната страна се повдигна завеса: появи се Еллора и Нандар.

– Нападение ли? – запита тя и очите и светнаха.

– Може би – отвърна Сандокан.

– Да не би някой да е издал скривалището ни? – обади се Яниш.

Но ненадейно лицата на всички се проясниха и силна руменина заля страните на Еллора.

Хирундо, любимецът на Сандокан, влезе в пещерата:

– Аз съм, Тигре!

Поздрави и пълният му с любов и нескрит копнеж поглед се спря за по-дълго върху прекрасното момиче.

Тръпка на жажда за близост премина между двамата и всички почувстваха едно наистина зародило се вече, дълбоко приятелство между тях.

– Не те очаквахме тази нощ – обърна се към Хирундо Сандокан. – Какво е положението в Кампти? Какви новини носиш?

– Казвай по-бързо – рече Португалеца. – Чакахме само теб, за да започнем да действуваме!

– Истинско чудо е как успях да се върна – каза момъкът.

– Какво се е случило? – трепна Сандокан.

– Нещо, което никога не бях очаквал – отвърна Хирундо, – след като два дена обикалях из Кампти и събирах сведения, „Капалика“ се бе раздвижила като настъпан мравуняк. Хванаха ме, за да ме принесат в жертва на Сива!

Силна бледнина замени руменината по страните на Еллора.

– Разправяй, Хирундо! – гласът на девичата леко потрепера.

Вързаха ме за статуята на Сива заедно с девет нещастници. Цялата свита на принца бе около нас, чакаха пристигането на Ситасива и на Дола. Бях казал вече сбогом на живота, бях се простил и с вас! Оставах ми още няколко мига да живея...

Еллора започна да диша тежко.

– Палачите – продължи задъхан Хирундо, като не откъсваше дълбокия си тъмен поглед от нея, – приближиха ножовете си към гърлата ни. Дола и принцът току-що бяха пристигнали. Магьосницата ме погледна с горящи очи и захвана своята молитва:

Приеми, о Сива, топлата кръв, която ще зашурти от прерязаните гърла; направи тази кръв да подхрани земята на Гондвана, за да се роди изобилен плод; тогава сектата „Капалика“, твоите скъпи синове, верните „мъже на черепа“ ще помогнат на гондванците да станат голям и могъщ народ, най-могъщия в цяла Индия!

Дола размахваше ръце и цялата свита повтаряше тази молитва.

Магьосницата стигна до мен. Страшните ѝ очи се насочиха към моите все по-близо. Изведнъж ми хрумна една мисъл и аз извиках: „Дола, ако накараш да прережат гърлото ми тези хора, кръвта ми ще направи безплодна земята на Гондвана!“ Тези думи, които произнесох на индуски, с ясен и тържествен глас, направиха страхотно впечатление на кръвожадната магьосница. Тя престана да се моли. Дълбоко мълчание се

възцари сред свитата. Дола остана за известно време неподвижна, изглежда ме и каза:

– Кой си ти, та говориш така?

– Аз съм един, който трябва да живее, ако не искаш да бъдеш прокълната от Сива!

– Откъде идваш? Какво правиш в нашата страна?

– Развържи ме и ще ти кажа. Магьосницата се замисли отново.

Взе мигновено решение и ме развърза.

Заповяда на хората си да намерят друга жертва.

Всичко, каквото правеше тя, за капаликанците бе повече от закон, те не биваше дори да се замислят трябва или не трябва да го изпълнят на часа.

Разбира се, Дола не ме освободи, заведе ме в една стая в двореца и отново ме попита:

– Какво правиш в Гондвана?

Нямаше начин да забавям отговора. В момента не знаех какво да отвърна и скроих набързо една история:

– Царице на капаликанците, дойдох в Гондвана заради златната мина!

– Каква златна мина? – запита Дола учудена.

– Златната мина, която е близо до Кампти – възкликнах.

– До Кампти? Че къде има насам златна мина?

– Никой не знае освен мен, защото сам я открих!

– И как стана това?

– С една тръстикова пръчка! Притежавам този дар да откривам златни мини!

– Ще ме заведеш на самото място – каза жадно Дола и от очите и заискриха светкавици, – но ако няма златна мина, ще ти прережа гърлото там, на самото място. Няма да казваш нищо на никого. И още тази нощ ще дойдеш с мен и с моя верен пазител!

Същата нощ излязохме тайно от двореца.

Заведох ги в джунглите и се спрях на едно място, което ми се виждаше удобно за бягство.

– Тука е – казах, – царице, отрежи едно тръстиково клонче и го дръж хоризонтално. Ще усетиш как невидима сила ще те притегли към земята.

Видях как ръцете на Дола започнаха да треперят. Никога през живота си не бях виждал по-жестока алчност.

– Златото ще подействува на кръвта ти! – добавих. Като чу думата

кръв, Дола се хвърли да изпълни това, което вече аз нареждах.

Отрязва тръстика и я хвана така, както и казах.

Слугата и наблюдаваше внимателно дали пръчката ще се наведе.

Нощта беше много хубава. Новата луна току-що изгряваше на хоризонта. Зад мен се простираше грамадна гора от калани.

С бърз скок – знаете добре как мога да скачам – аз се мушнах между дърветата и започнах да тичам бясно.

Два револверни изстрела отекнаха зад гърба ми.

Тичах до задавяне цели два часа, дъх не можех да си поема, сърцето ми удряше като чук между каланите.

След това навлязох в джунглите. Вървах цяла нощ и на сутринта стигнах до едни тръстикови, съвсем бедни жилища. Отпочинах си, нахраних се при добри хора и тръгнах обратно.

Старият Нандар, Сандокан, Еллора и Яниш слушаха с непресекващ интерес разказа на Хирундо. Радваха му се, тупаха го по рамото, хвалеха го за ловкостта. Тигъра на Малайзия попита:

– А сега... казвай какви новини носиш?

– Господарю – каза Хирундо, – принц Амравати, бащата на Еллора, е жив!

– Жив? – възкликна девицата.

– Да! – каза Хирундо. – Но той е затворен в храма на Теханда!

– В храма на Теханда!... – повтори като насън Еллора.

– Да... – продължи Хирундо, – и лошото е, че пазачите на Ситасива го пазят ден и нощ. Един старец от Кампти ми обясни как принцът е узнал от Дола, че Амравати не му е баща. Тогава той го затворил в храма, за да царува спокойно и блажено, като има за съветница кръвожадницата Дола!

– Моят татко затворник! – извика Еллора. – Да бързаме да го спасим!

– Ето, това е първото нещо, което трябва да направим! – заключи Сандокан. – Утре ще тръгнем за Теханда! А сега трябва да спим...

ТАЙНСТВЕНИТЕ ПЛАНОВЕ НА ПОРТУГАЛЕЦА

На другия ден групата напусна пещерите на Деогарт и потегли на юг. Четири грамадни слона служеха за превозно средство. На първия бе авангардът начело с Хирундо. На втория – Еллора, Нандар, Яниш, Сандокан и две тигърчета. На другите два – останалите съзаклятници.

Групата прекоси джунглите, които заобикаляха плътно Гондвана, като се спираше за почивка под набързо пригответени палатки.

Яниш, Сандокан и Еллора снабдяваха приятелите си с дивеч, биеха го дръзко и умело, а тези места бяха препълнени с него.

След шест дни път, незаплашван от никаква сериозна опасност, малкият отряд навлезе в земята на гондите, могъщо старо племе, което англичаните не бяха успели да покорят напълно.

Нито една от многобройните разбойнически шайки не посмя да нападне пътниците.

Като се върна в родината си, старият Нандар сякаш се подмлади с десет години. Въпреки напредналата си възраст и умората, той понасяше търпеливо несгодите на пътуването.

Новината, донесена от Хирундо, че добрият принц Амравати е още жив, вля сякаш нов живот у него. Да, трябваше на всяка цена да освободят Амравати и да хвърлят в прегръдките му неговата дъщеря!

Само тази мисъл бе успяла да направи от доскоро умиращия старец енергичен човек, готов за решителна борба.

Всички заобикаляха Нандар с най-дълбоко уважение, надпреварваха се да изразяват своето уважение.

Благородната фигура на стареца с дългата сребристо, бяла брада вдъхваше почит дори и у диваците.

Съзаклятниците дойдоха до бреговете на Варда и тръгнаха по течението и. Теханда не беше далече.

В спомените на Нандар бе запазена представата за храма, където господарите на Гондвана затваряха, онези, които им пречеха да потискат себеподобните си, но които не искаха по една или друга причина да убият.

Дойдоха до края на гората, сред която се издигаше мрачният храм на Теханда.

Гората бе почти непроходима, но през средата ѝ преминаваше път, който водеше за храма.

Отрядът спря на полянка, на около сто метра от пътя, и тигърчетата започнаха веднага да разпъват палатките.

Готвачите, двама пъргави малайци, бързо приготвиха печени фазани и сочни плодове от рода на бананите.

– Спомняш ли си за храма на Теханда? – Сандокан се обърна към Нандар.

– Ходил съм един път с принц Амравати – отвърна Нандар, – ходихме на лов из тези места. Изненада ни силна буря и се приютихме в

храма.

– Има ли много пазачи? – запита Яниш.

– Тогава имаше двадесетина – отвърна Нандар, – но имаше и малко затворници. Принц Амравати бе добър и затваряше само убийците. Сега, при царуването на Дола и Ситасива, не знам...

– Може би Хирундо ще може да ни обясни – каза Сандокан, – научи ли нещо за пазачите на храма? – обърна се към момъка.

– В Кампти разправяха, че в храма на Теханда е само нещастният Амравати – отвърна Хирундо, – но никой не може да ми каже как се чувствува бащата на Еллора. Жителите на Гондвана се страхуват до смърт да говорят не само по тоя въпрос... Ако ги чуят, завеждат ги веднага при палача, който им отрязва езика и ги пуска на свобода...

– Ето една сигурна мярка да се забрани роптанието срещу правителството – каза Яниш, – ако аз бях приложил тази мярка в Асам, всички асамийци щяха да бъдат без езици и във владенията ми нямаше да има каквито и да било смутове... Значи има само един затворник? Ами колко пазачи го охраняват?

– Не успях да узная, но сигурно не са много. Те се сменят всяка седмица и техният началник носи на принца новини от Амравати, от този, който поданиците смятат за негов баща ... Но както вече ви казах, Дола е разкрила всичко на Ситасива...

– По този начин тя се е отървала от Амравати и сега управлява сама – каза Яниш, – само че няма да управлява дълго!

– Тя принуждава принца да върши кръвопролития – каза Хирундо, – в Кампти се говори, че за големия празник на Сива на статуята му ще бъдат вързани двеста жертви.

– Двеста жертви за един ден?! По дяволите! – извика Сандокан.

– И всички около една статуя? – учуди се и Яниш.

– Да, това е истината.

– Тогава ще бъде необходима страхотно голяма статуя!

– Сто работника я строят вече – каза Хирундо, – това ще бъде най-голямата статуя на Сива, построявана досега. Ще има петдесет метра колела. Ще я влачат двадесет чифта зебу.

– Искат да имитират грамадната „ходеща“ статуя на Буда, която се движи из Източна Индия – забеляза Яниш, – този колосален Буда го разнасят от страна в страна. Най-чудното е, че мнозина индуси лягат под колелата му, за да ги прегазят и по този начин да издъхнат съвършено щастливи. Тези фанатици измислят хиляди начини, за да навлязат в нирвана. Сега строят в Кампти колосална статуя на Сива, за да предложат

на своя ненаситен кръвожаден бог двеста прерязани гърла. Отлично! – Яниш си потърка ръцете, сякаш тази новина го забавляваше много.

– Как така отлично? – попита Сандокан.

– Отлично, защото съм много доволен, че се строи такава статуя! – каза многозначително усмихнат Яниш.

– Защо?

– Можеш ли да си представиш каква величествена гледка ще бъде един Сива, висок петдесет метра? – попита Яниш и се обърна към Хирундо: – От какво ще бъде построена тази статуя?

– От камък – каза момъкът, – но вътре ще бъде празна.

– Много добре! – възкликна Яниш. – Ние ще напълним тая празнина!

– Какво искаш да кажеш? – запита Сандокан.

– Искам да кажа, че празнината трябва да се запълни. Не си ли на същото мнение, Сандокан? Не усещаш ли празнината в корема си, която трябва да се запълни? Миризмата на печеното е много апетитна. Хайде да накараме зъбите ни да поработят, убеден съм, че докато работят, всички ще се досетите какво съм намислил.

Яниш се усмихна още по-тайнствено.

Насядаха на земята около вкусното печено.

Яниш продължаваше от време на време да се усмихва все така. Правеше му удоволствие да ядосва Сандокан, който се досещаше какво си е наумил Португалеца, но не съвсем.

– Хайде кажи сега – рече Тигъра на Малайзия – какво точно възнамеряваш да направим.

– Мисля, че всички индуси обичат извънредно много забавленията – каза Яниш, леко придавайки си важност, – и сега обмислям по какъв начин ще можем да забавляваме по-добре придворните на принц Ситасива, но като използваме статуята... Хирундо, знаеш ли кога ще бъде празникът на Сива?

– След три седмици – отговори младежът.

– Много добре! След три седмици нашето съзаклатие от Дяволските рифове ще изкачи стъпалата към трона! Царице на Гондвана! Наздраве! Яденето е отлично!...

– Господин Яниш – каза Нандар, – вие говорите за някаква изненада спрямо принц Ситасива, но ние не бива да забравяме, че преди всичко сме длъжни да освободим Амравати!

– Не съм го забравил, драги Нандар! – каза Португалеца. – И той ще вземе участие в празненството, само дано го намерим в добро

здраве.

Тъжна сянка забули погледа на Еллора. Може би скоро щеше да прегърне оня, който и бе дал живота и когото тя не познаваше. Но в какво състояние наистина щяха да го намерят? Може би полудял от дългия, жесток затвор?

Слънцето бе вече залязло: тънка мъгла се стелеше по дърветата.

Малкият отряд се отдръпна в палатките, а тигърчетата запалиха големи огньове, за да плашат зверовете, които изобилствуваха в горите на Гондвана. .

ФАКИРЪТ

На следния ден всички бодро поеха пътя през гъстите огромни дървета.

Сандокан и Яниш за развлечение убиха тигър. Еллора и Хирундо застреляха две nilgo, за да доставят на компанията прясно месо.

Подир обяд Яниш и Сандокан обмислиха начина, по който щяха да се промъкнат в храма. Към залез ще се скрият в храсталациите около него, а през нощта ще се опитат да отворят вратата. Най-трудно ще бъде да се узнае в коя част на храма е затворен принц Амравати. – Ще хванем в плен войниците – каза Яниш – и те ще ни кажат. Това е най-лесно.

Португалец, свикнал с победите, вярваше, че при добро желание всичко е постижимо за упорития, дръзкия, безстрашния борец за справедливост. Този оптимизъм му даваше сили и при най-опасните предприятия. Като се нахраниха добре, потеглиха отново. След продължително придвижване, според пресмятанията на Нандар, спряха на около стотина метра от храма. Потърсиха закрито място, за да разпнат палатките си.

Сега трябваше да се подготви внимателно и крайно предвидливо нападението,

– Нандар ще остане тук с Еллора и с четири тигърчета – каза Сандокан, – всички останали ще дойдат с нас в храма.

– Със слоновете ли? – попита Яниш.

– Мисля, че ще бъде по-добре да отидем без тях – каза Сандокан, – слоновете ще привлекат вниманието на охраната.

– Моля ви, искам да дойда с вас – каза живо тя, – не намирате ли, че е най-справедливо аз първа да видя моя баща?

– Така е – каза Яниш, – това твое желание показва каква

благородна душа имаш, въпреки че си отраснала на пуст остров.

– Нандар, моят втори татко ми вдъхна само благородни чувства! – гордо отвърна Еллора.

– Точно защото дължиш всичко на Нандар, трябва да разбереш, че това, което ще предприемем, въпреки думите на Яниш, не е много лесно. Може да се завърже опасно сражение, през което не бива да се рискува ценният живот на владетелката на Гондвана. Ти ще останеш при твоя втори баща!

– Не, нека дойде с вас! – извика тихо и крайно развълнувано старецът. – Познавам добре Еллора и знам, че ако не тръгне, ще и бъде много мъчно! Иди, Еллора! Тези момци ще съумеят да те опазят!

– Благодаря, татко! – възкликна Еллора. – Отивам да спася моя баща, когото не познавам, но го нося в душата си... както и теб!

В дълбоките и черни очи заблестя решителен пламък. Тя взе пушка и боен нож. Яниш я погледна, усмихна се, сетне обърна погледа си към Хирундо.

Момъкът каза задъхан:

– Искам и аз да тръгна!

– Не искаш да оставиш Еллора сама, разбирам те! – каза Сандокан. – Ето че нощта падна! Дано трите милиона индуски богове бъдат над нас!

Сандокан, Яниш, Еллора, Хирундо и дванадесет тигърчета тръгнаха през тъмната гора.

Над земята се издигаше лека мъгла. Гробното мълчание се нарушаваше само от рева на някой звяр или от шума, който грамадните прилепи произвеждат скрилата си.

Бойната група тръгна по утъпкан от слоновете път.

Измина в пълна тишина около стотина крачки и неочаквано спря.

Пред нея се издигаше огромна сянка: храмът!

Всички тръгнаха по-бавно и още по-тихо.

Храмът бе широка, здрава постройка с голяма бронзова врата. Вековни дървета тара го заобикаляха от три страни.

Сандокан пошепна на приятелите си да го чакат, промъкна се до вратата като дива котка и забеляза, че едно от дърветата се издигаше съвсем близо до храма, че клоните му стигаха до прозорец.

Ако се покатереше по дървото, нямаше да бъде трудно да достигне до прозореца, а през него – вътрешността на храма.

Върна се при приятелите и им изложи своя план за действие. Яниш го прие възторжено, Еллора също.

Тигърчетата носеха здраво въже, което щеше да им послужи добре. Решиха Сандокан, Яниш и Хирундо да се прехвърлят през прозореца в храма, а тигърчетата да пазят отвън. †

Португалеца се изкачи пръв.

Еллора го последва.

Свободният живот на острова я бе направил извънредно гъвкава. Скоро тя достигна Яниш, последвана от Сандокан и Хирундо.

Четиримата тръгнаха крайно внимателно по дебелия клон, който се простираше до прозореца.

Хирундо завърза единия край на въжето за клона, а другия му край прехвърли през прозореца.

От храма не се чуваше никакъв шум. В тъмнината не можеше да се различи каквото и да било. По всяка вероятност войниците, натоварени с пазенето на принц Амравати, спяха дълбоко.

– Да се прехвърлим! – прошепна Сандокан. – Само това ни остава!

– Слизайте! Въжето е достатъчно дълго и достига пода! – каза Яниш, след като разтърси въжето, за да разбере докъде стига.

Но неговото учудване бе много голямо, когато усети, че въжето е опънато и оказва известна съпротива.

Без да проговори, хвана ръката на Сандокан и я поднесе към въжето.

Сандокан усети същото.

– Какво е това?

– Като че ли на другия край на въжето има някаква тежест. Сигурно е някой от войниците, който го е забелязал и иска да мине за много хитър.

– Да опитаме да дръпнем. Той ще пусне въжето! –, пошепна Сандокан.

– Та да вдигне тревога?!

– Ако ни е забелязал, и без това ще я вдигне. По-добре е да узнаем навреме какво е това!

– Да, имаш право... Да теглим! Сандокан, Хирундо и Яниш хванаха въжето и го издръпаха.

След пет минути ръката на Яниш докосна човешка глава.

– Някакъв мъж е хванал въжето със зъби – каза той.

Сандокан и Хирундо протегнаха ръце и след малко на прозореца бе издръпан странният човек. Като седна на прозореца, той пусна въжето. Ръцете му бяха завързани на гърба.

– Благодаря – каза той, – развържете ме и да слизаме! Войниците

може да се събудят!

Кой беше този човек? В тъмнината не можеше да се различи нищо.

Хирундо развърза въжето, с което бяха стегнати ръцете му.

Голяма надежда затрептя в сърцето на Еллора:

– Кой си ти?

– Принц Амравати ли си? – попита Хирундо.

– Не.

– Тогава кой си?

– Аз съм факир! Войниците на принц Ситасива ме хвърлиха в храма, защото им поисках милостиня. Обезоръжиха ме, вързаха ме, за да ме убият утре сутринта. Чух преди малко, че нещо става в храма. Всички войници са заспали. Видях, че от прозореца се спуска въже, и застанах под него. Можех да се заловя само със зъби и така вие ме издърпахте.

Всички гледаха с безкрайно учудване необикновенния странник.

– Но още сега ще те хвърлим в храма, ако не ни кажеш всичко, което знаеш – каза Яниш.

– Всичко, каквото знам, ще ви го кажа – пошепна факирът.

– Знаеш ли къде е принц Амравати? – попита Сандокан.

– В подземията на храма.

– Откъде знаеш това?

– Слушах войниците, като си говореха, преди да заспят.

– Колко войници има тук?

– Дванадесет.

– Въоръжени ли са?

– С ножове и револвери.

– Как се отнасят с принц Амравати?

– Никой не трябва да го вижда и той не трябва да вижда никого.

Спускат му храната през една дупка откъм тавана.

– Значи теб щяха да те убият? – попита Сандокан.

– Да, защото войниците ми казаха: „Който не е на служба при принца и влезе в храма на Теханда, бива убит.“

– Ти излезе жив благодарение на чудо – прошепна Яниш – и затова можеш да благодариш само на нас! Уважавам много малко факирите. Мисля, че всички са лъжци и мързеливци. Но...

– Има доста измежду тях, които са честни хора.

– Например ти!? Какво знаеш да правиш? Факирът остана няколко минути в мълчание. После каза:

– Знам да чета мислите на хората.

– Тогава знаеш ли защо сме тук? – попита Сандокан.

– Да, за да освободите затворника – отвърна факирът, – това няма да бъде много трудно, ако войниците продължат да спят ... И това ще стане, ако постъпите така, както ви кажа аз!

– Добре, докажи, че има още факири, които правят чудеса – каза Яниш – Хайде, побързай!

От някакъв скрит джоб на плата, който обвиваше бедрата му, факирът измъкна нещо, което в тъмното не можеше да се различи добре.

– Това вещество, като се запали, разпръсква дим, който действа приспивателно – каза факирът, – запалете го и го хвърлете в храма.

– Какво ще направи този дим, когато прозорците са отворени? – забеляза Яниш.

– Той е тежък и ще падне ниско. Войниците са заспали на пода.

Яниш извади клечка кибрит, запали я и я приближи към черното вещество. Сетне го хвърли в храма.

– След няколко мига войниците ще изпитат въздействието на дима – каза факирът. – Ако не ми бяха вързали ръцете, отдавна да ги бях приспал. Сега можете да работите спокойно: те ще спят дванадесет часа.

– Ами ако се подиграваш с нас? – попита Сандокан..

– В такъв случай ще ми дадете урока, който ще заслужи, защото ще слеза с вас в храма!

– Има ли наистина в Индия честен факир? – попита Яниш.

– Сега нямаме време за подобен разговор – забеляза Сандокан, – слизай напред, ти познаваш по-добре мястото! – заповяда той на факира.

Факирът се подчини. Хвана въжето, прехвърли го към пода и изчезна в тъмнината на храма.

ПРИНЦ АМРАВАТИ

Другите го последваха.

Когато всички стъпиха на пода, факирът поиска от Яниш кибрит, запали клечка и приближи до стената, където бе прикрепена свещ.

Когато тя пламна и освети в жълто вътрешността на залата, всички видяха в средата, върху сухи листа от калико, дванадесетте заспали войници.

Сандокан откачи свещта от стената и приближи до тях.

Яниш побутна с крак един войник, който не се помръдна – факирът бе казал истината.

– Да не би случайно твоето сънотворно средство да приспи и нас? – запита ексмахараджата на Асам.

– Не, сахиб – отвърна факирът, – този дим се издига на височина до половин метър и за нас няма никаква опасност, освен ако легнем на земята.

– Ще се постарая да не правим това – каза Яниш.

– Къде е отворът, който води за подземие? – попита Еллора, силно развълнувана.

– Тук – отвърна факирът, – на няколко крачки, вървете след мен.

Той приближи до нещо четвъртито.

– Този камък затваря входа.

– Повдигни го, Хирундо; – заповяда Сандокан. Младежът изпълни незабавно нареждането, отмести камъка и пред очите им се показа тъмен отвор. В единия му край имаше малка макара, чрез която войниците навярно спускаха храна на затворника.

– Какво да правим сега? – запита Яниш.

– Ще спуснем въжето, ще кажем на затворника да се завърже около кръста и ще го издърпаме горе – предложи Сандокан.

Хирундо разви въжето и го хвърли в отвора. Шум от стъпки се вдигна откъм дъното на подземие.

Сърцето на Еллора биеше до пръсване.

Сандокан протегна глава към отвора и извика:

– Принц Амравати! Приближи се към отвора! Едно въже виси през него, вържи се през кръста и ние ще те изтеглим!

Никой не отговори.

– Дойдохме да те спасим! – извика Еллора с треперещ глас. – Вържи се и ще узнаеш коя съм!

Шумът от стъпките бе спрял. Никой не отвърна на зова на Еллора.

– Принц Амравати! – извика Яниш. – Ние сме твои приятели! Не се плаши от нас! Твоите пазачи са приспани и ако се събудят случайно... сме готови да ги убием, за да те спасим! Принц Амравати, дойдохме тук, за да те възкачим на трона на Гондвана, да изгоним Ситасива, който не е твой син! Излъгаха те, Амравати!

В подземие се разнесоха стъпки, затворникът приближаваше към отвора.

– Вържи се с въжето, принце! – извика Сандокан. А Остър смях отвърна на тези думи. След него подигравателен мътен глас долетя откъм тъмнината:

– Нямам желание да умирам!

– Ние искаме да те спасим, а не да те убиваме! – каза Сандокан. – Искаме да ти върнем трона!

Нов смях се разнесе в подземието.

– Затворете отвора! – викна заключеникът. – Може да влязат прилепи, а аз не ги искам! Моят син е прилеп. Не... вампир е и иска да дойде тук, да ми изсмуче кръвта! Издърпайте въжето и затворете отвора! Тро- нът на Гондвана не съществува вече! Зверовете го отнесоха...

– Бедният ми баща! – прошепна Еллора, едва сподавяйки плача си. – Той е полудял!

Тримата мъже се спогледаха. След кратко мълчание

Сандокан каза:

– Този човек не разбира това, което му говорим. Трябва да слезем и да го издигнем. Аз ще слеза, а вие се помъчете да ми донесете светлина.

Без да дочака отговор, Сандокан улови въжето и се спусна в подземието.

Докато Тигъра влизаше, някакъв необикновен шум достигна до слуха на Яниш.

Около храма ставаше нещо. Отекна и пушечен изстрел.

– Какво е пък това? – попита Португалеца.

– Отивам да видя – каза Хирундо, – като че ли в гората се води сражение!

Момъкът изтича до тежката бронзова врата, която бе затворена от- вътре. Отвори я и се ослуша. В тоя миг Сандокан викаше от подземието:

– Завързах принца, изтеглете го! После спуснете въжето, за да се измъкна и аз!

Яниш и Еллора, подпомогнати от факира започнаха да въртят макарата.

– Да побързаме – извика Еллора, – в гората наистина става нещо!

В това време Хирундо се върна в храма:

– Бързо! Чувам слонове, които приближават към нас!

Яниш завъртя по-бързо макарата и в залата се появи човек със страшно изражение на обраслото с голяма рошава брада лице. Очите му бяха затулени от мръсни кичури коса, спуснатата ниско над челото му.

Докато Еллора и факирът го положиха на земята и го развързаха, десетина въоръжени войници нахлуха в храма със силни викове и гърмежи.

Яниш и Хирундо измъкнаха револверите си и отговориха на ярост- ната стрелба.

– Спаси баща си! – извика Португалеца.

– Спусни въжето на Сандокан, за да излезе! – извика Хирундо.

Факирът взе въжето, за да го спусне в тъмното, но коварен куршум се заби в гърба му.

Нещастникът грохна на пода, без да успее да произнесе и дума.

В това време Еллора повлече принц Амравати, за да го прикрие от куршумите зад колоните, с които бе осяян храмът.

Яниш и Хирундо бяха вече заобиколени от войниците – фанатици, които тази нощ идваха, за да сменят караула. Двамата приятели се биеха като лъвовете, стреляха с десните си ръце, а с левите въртяха острите си и дълги пиратски ножове.

Те се мъчеха да си отворят път към изхода на храма и чакаха Сандокан да им се притече на помощ, но не знаеха, че факирът е мъртъв и че Тигъра на Малайзия няма да успее да се изкачи горе.

В тези мигове Еллора бе успяла да стигне до изхода с баща си, а Яниш и Хирундо, след като можаха да се измъкнат между колоните, се озоваха на открито.

Осемте войника, останали живи, се спуснаха към отвора на подземие.

– Хвърлете ми въжето, за да се изкача! – извика Сандокан, който не можеше да разбере какво се бе случило горе.

Войниците проумяха, че принц Амравати е вече беглец, и бяха обзети от ужас, тъй като знаеха каква участ ги очаква.

ИЗЧЕЗВАНЕТО НА САНДОКАН

На площада пред храма стояха двата слона, с които бяха дошли войниците за смяната на караула.

– Най-напред трябва да спасим принц Амравати – каза Яниш, – бързо на слона!

Луната, изскочила иззад облаците, освети площада.

Подкрепян от Еллора и Хирундо, Амравати се покачи на единия слон. Гората ечеше от дрезгавия му кошмарен смях. Продължителният и мъчителен затвор бе лишил принца от съзнанието му.

– Настигнете приятелите! – заповяда Португалецът. – Надявам се, че Сандокан се е измъкнал, а ако не е успял, ще намеря начин да проникна в храма, за да не го оставя да попадне в ръцете на диваците!

Но Яниш не успя да изпълни своето намерение.

Бронзовата врата се разтвори и четирима войници, започнаха да

стрелят към бегълците.

Яниш се изкачи бързо по малката стълба, която висеше от гърба на втория слон, докато първият, подтикван от Хирундо, вече се отправяше към пътя през гората. Португалеца отговори на изстрелите на войниците с два револверни гърмежа, после се прилепи към врата на слона.

За кратко време дойдоха до лагера, но го намериха празен,

– Какво ли се е случило с нашите приятели? – по пита Яниш силно обезпокоен.

– Сигурно са се били срещу войниците, които идваха към храма – отвърна Хирундо, – ние чухме гърмежите.

– Сигурно не са много далече – забеляза Еллора и с неописуема мъка разгледа лицето на баща си.

В това лице нямаше нищо човешко.

Откъм дълбочината на гората се разнесе шум, веднага след това някой извика:

– Еллора!... Сандокан!... Яниш!...

– Те са! – каза Португалеца. – Да идем при тях! Хирундо нададе бойния зов на тигърчетата и слоновете тръгнаха през гъстата гора.

– Принц Амравати е спасен! – извика Хирундо, когато съзря слоновете на другарите си.

Радостен вик се изтръгна от гърлата на тигърчетата, които заобиколиха слона, върху който беше принцът.

– Но нещастникът е полудял! – каза Яниш.

– Луд?! – прошепна отчаян глас.

Беше Нандар, приближил се към новодошлите.

– Нека слезе, за да го видя – добави старецът силно развълнувано.

– Да, свалете го – нареди Яниш. – Тук сме на сигурно място! Онези кучета няма да могат да се отдалечат от храма, тъй като им вземем слоновете.

– Ами Сандокан? – запитаха тигърчетата в един глас.

Тъжна сянка премина през лицето на Португалеца.

– Дано е успял да се измъкне! – прошепна той.

Докато Еллора, Хирундо и двама малайци помагаха на Амравати да слезе, Яниш разказа накратко всичко онова, което се бе случило в храма, Но той не знаеше, че факирът не бе успял да хвърли навреме въжето и че револверен изстрел го бе проснал на пода.

Отсъствието на Сандокан разтревожи извънредно силно тигърчетата.

– Трябва веднага да се върнем в храма! Да го спасим! – извикаха

едновременно няколко от тях.

Тигъра на Малайзия бе обожаван от своите хора, които бяха готови на всичко, за да го спасят.

– Може би се е спасил! – каза Яниш. – Във всеки случай е по-добре да се върнем в храма и да нападнем! Ние сме двадесет, колкото тях!

Принц Амравати бе слязъл от слона и Нандар стоеше срещу него.

Старецът гледаше мълчаливо своя господар. Сълзи стигаха гърлото му.

– В какво състояние те намирам, господарю! – изхълца старецът. – Ти не приличаш вече на човек! А като си помисля какъв снажен, красив мъж беше!... Ето докъде те доведе нежеланието ти да изпълниш съвета на твоя верен Нандар!

Силен смях отговори на тези думи, след това принцът каза:

– Кога ще дойде при мен милият ми син?

– Твоят мил син? – каза Нандар. – Ти нямаш син! Имаш дъщеря и тя е тази, която стои до теб!

Принцът дори не се обърна към девойката, а тя, сломена от непосилната мъка, не можеше да намери и дума, за да проговори на татко си.

– Няма ли надежда да оздравее? – обърна се най-сетне към Яниш.

– Не трябва да се отчайваме никога, Еллора! – отвърна Яниш. – Токму виж някакво силно преживяване успее да му върне разума! Слушал съм, че са ставали такива неща! Ще трябва засега да се грижим много за него!

– Да го облечем и да му изрежем тази ужасна брада – каза Еллора.

– Не, това няма да сторим – отвърна Яниш.

– Защо?

– Защото ще бъде по-добре, ако поданиците на Гондвана видят в какво са превърнали техния господар онези зверове! Но сега да помислим за Сандокан! Притежаваме шест слона и всички сме въоръжени: всяко тигърче струва колкото десет тукашни мъже. Мисля, че ще успеем да нападнем храма и освободим Сандокан в случай, че са го заловили в плен.

– Да спасим Сандокан! – извикаха в хор тигърчетата и вдигнаха високо ножовете си, които блеснаха на лунната светлина.

– Не трябва да излагаме Нандар и принца на нови опасности. Хирундо, Еллора и две тигърчета ще останат при двамата старци, за да ги защитават било от неприятели, било от зверове. Ние ще влезем в храма и този път няма да се задоволим само да приспим онези кучета!

Яниш заповяда да раздадат на тигърчетата достатъчно банг. Каза да

дадат и на принца. Силното индуско питие възбуди нещастника, който започна да вика:

– Хайде, мои момчета, да се защитим от индийските узурпатори!

– В неговия мозък се събуждат спомени от битката с враговете – каза Нандар. – И аз бях там. Цял английски батальон беше победен!

Португалеца тръгна начело на групата, като се качи на своя слон с осем тигърчета.

Еллора, Хирундо и двамата бащи се качиха на втория слон. При тях седнаха и двамата им пазачи.

Групата тръгна към храма на Теханда. Когато стигнаха там, нощта вече преваляше и първите слънчеви лъчи позлатяваха далечните планински върхове.

Тогава храмът изпъкна в истинския си характерен вид. Представляваше грамадна пресечена пирамида, украсена богато със статуи, изобразяващи прераждането на Висну, на когото бе посветен този древен храм. Съзаклятниците се спряха зад гъста преграда от дървета, за да могат да закрият слоновете. Тук Еллора и двамата старци трябваше да останат, за да изчакаат изхода от нападението. Двете тигърчета трябваше веднага да нададат бойния зов, ако ги заплашеше някаква опасност.

Яниш и шестнадесетте тигърчета се запътиха към храма. Грамадна бронзова врата беше затворена. Отвътре не се чуваше никакъв шум.

– Да опитаме – прошепна Яниш – да се прикрием ... до стената! Един от вас ще вдигне чукчето и ще почука ... Щом вратата се отвори, ще се спуснем към нея и ще я задържим отворена.

Едно от тигърчетата се приближи към бронзовото чукче. В това време Яниш и останалите се снишиха до стената, за да останат незабелязани. Пет удара отекнаха глухо, но вратата не се отвори.

Тигърчето вдигна чукчето, повтори ударите, но напразно.

– Дали не са напуснали храма? – каза Яниш. – Това ще бъде лош знак! Ще значи, че Сандокан не е вече тука! Да се прехвърлим през прозореца, както направихме първия път!

Заобиколиха храма. Последван от тигърчетата, Яниш се покатери на дървото.

Въжето висеше все още до стената.

Яниш погледна в залата. Слънцето я осветяваше доста добре.

Трупове на убитите войници стояха на местата си.

– Напуснали са храма – каза Яниш обезпокоен, – да слезем долу.

Яниш и четири тигърчета се спуснаха по въжето. Португалеца отиде веднага към отвора на подземието.

Камъкът беше отместен, въжето на макарата висеше вътре. Яниш се приведе и викна:

– Сандокан!

Не се чу отговор. Гласът на Португалеца замря в мрачното подземие.

– Сандокан! – повтори Яниш с глас, в който се усещаше все по-силна тревога.

Гробно мълчание.

Яниш вдигна глава и забеляза зад камъка, който бе определен за отвора, труп. Позна веднага факира.

– Убили са го! – прошепна той. – Не е имал време да спусне въжето и Сандокан е останал в клопка!...

– Може би е убит долу или пък е загубил само съзнание! ... – каза едно от тигърчетата.

Яниш се огледа.

– Вземи онази факла и ела да слезем в подземие! Тигърчето се подчини.

Щом слязоха на земята, запалиха факлата. Подземие се освети слабо.

Вътре бе влажно и студено, нямаше жива душа.

На няколко крачки от тях видяха натрупани сухи листа: това беше постелята на принца.

Прегледаха цялото подземие, но не откриха никаква следа от Сандокан.

Изведнъж краката на Яниш удариха в нещо металическо. Той се наведе и вдигна предмета.

– Ножът на Тигъра! – каза той. – Бил е принуден да се бие с онези кучета! Войниците на кръвожадния узурпатор са го изнесли от подземие. За да се спасят от гнева на Дола и на Ситасива, нещастниците са им занесли нашия скъп Сандокан! Да се качваме! Нямаме вече работа в храма! Сега ще трябва да се опитаме да изтръгнем Сандокан от ноктите на онези кръвопийци!

В ДВОРЕЦА НА СИТАСИВА

Предположението на ексмахараджата на Асам се потвърди. Бягството на принца, затворен от седем години в тъмницата на храма, бе хвърлило в ужас войниците. Върху техните глави щеше да се излее

гневът на Ситасива и на Дола.

Трябваше веднага да се узнае от новия затворник къде е бил заведен принц Амравати и с каква цел е бил отвлечен.

Двама офицери и четирима войници слязоха в подземие.

Сандокан бе разбрал вече в какво неизгодно положение се намира.

Когато видя войниците, които слизаха по въжето, Сандокан се скри в тъмнината. В едната си ръка държеше револвера, в другата – ножа.

Един войник запали факла и тъмницата се освети.

Жесток бой се разгърна между Тигъра на Малайзия и шестимата мъже. В полукръг те започнаха да заобикалят Сандокан, който се защитаваше отчаяно. Когато изпразни револвера и нарани двама войници смъртоносно, се опита да продължи боя с ножа; но ако Тигъра беше страшен, неприятелите му бяха многобройни.

Раниха Сандокан с куршум в лявата ръка и той се видя принуден да изпусне ножа.

Войниците това и чакаха: хвърлиха се бясно върху него, обезоръжиха го с големи усилия и го завързаха с въжето, което висеше откъм отвора.

– Изтеглете горе пленника! – заповяда единият от двамата офицери.

Войниците изпълниха заповедта.

– Кой си ти? – запита единият офицер, като повдигна факлата към лицето на Пирата.

Сандокан изгледа всички с гневен поглед:

– Кой съм аз ли? Този, от когото трябва да се страхувате много повече, отколкото от вашата магьосница!

– Да се страхуваме? От теб? – каза офицерът. – Каквито и мълнии да хвърлят очите ти, не можем да се страхуваме от теб! Вързан си, в ръцете си ни и трябва да ни кажеш къде си отвел нашия затворник!

Сандокан размисли малко и отвърна:

– Вие можете да ме измъчвате колкото си искате, можете и да ме убие, но Тигъра на Малайзия никога няма да издаде каквото и да било!

– Ние сме войници на Ситасива – извика другият офицер, обиден от начина, по който му говореше Сандокан, – ами ти, дете се наричаш Тигър на Малайзия, всъщност кой си?

– Аз съм ужасът за чакали като вас! – отвърна Сандокан. – И така, както съм вързан, предпочитам да ме убие.

– Няма да те убием, но ще те бодем с ножовете си, докато ни кажеш къде е нашият затворник!

– На вас няма да кажа нищо! – отвърна Сандокан. – Заведете ме при вашия раджа.

– Ще му кажеш ли?

– Ще му кажа, ако намеря, че е достоен за това. Офицерите се отдръпнаха и размениха шепнешком няколко думи. После приближиха до Сандокан:

– Ще бъдеш заведен при раджата – каза единият.

– И той ще намери начин да те накара да проговориш! – добави другият.

В това време няколко войници бяха излезли от храма и се върнаха да кажат, че слоновете са изчезнали.

– Ще отидем до най-близкото село, откъдето ще вземем слонове – каза единият офицер, – сега оставането ни тук е безполезно. Единият затворник избяга, другият умря. Да заведем този при принца. Върху него той ще излее гнева си!

Тръгването бе ускорено.

Сред войниците, готови да се хвърлят отгоре му при първия опит за бягство, Сандокан излезе натъжен от храма.

Какъв ли план да обмисли?

Все още не можеше нищо да реши. Надяваше се, че щом излезе от храма, неговите приятели ще се опитат да го спасят. Но в гората не се долавяше никакъв шум от слоновете, нито пък имаше никакъв признак, че приятелите са наблизко. Вероятно сега те бяха далече.

Сандокан и пазачите му вървяха няколко часа до първото село, войниците взеха два слона.

Призори пристигнаха в Кампти, в двореца на Ситасива.

Младият принц току-що привършваше една от своите луди оргии. В грамадната зала факлите догаряха под първите слънчеви лъчи, които нахлуваха през прозорците.

Ситасива, излегнал се на широк ориенталски диван, бе заобиколен от двадесет пленителни танцовачки; придворните и министрите бяха насядали покорно наоколо. Върху купчина меки възглавници се беше свиля Дола и пиеше непрекъснато силни алкохолни питиета.

Остри смехове, викове и прозявки се носеха из залата през вълните на силни ароматични изпарения.

Царицата на „Капалика“ бе изпаднала в жестока екзалтация: главата ѝ бе замаяна от алкохола, а очите ѝ разпръсваха светкавици.

От време на време тя шепнеше неразбираеми заклинания, след това се смееше остро.

На една от възглавниците до дясната ѝ ръка бяха подредени дълги, бляскави и много остри ножове с кокал ени дръжки.

Дола хващаше по някой от тях, мереше се в някой придворен или в някой паж и го хвърляше към него. Ако придворният или пажът не се окажеха достатъчно ловки, за да се отместят, ножът се забиваше в месата им и те ревяха от болка.

Твърде често царицата на „Капалика“ улучваше добре и тогава жертвата падаше мъртва на пода.

За фанатичната последователка на Сива това бе знак, че богът я покровителства.

Но Дола беше вече уморена; ръката ѝ не успяваше да се прицелва.

Останалите живи придворни избягваха ударите и

– Не можеш да удариш вече Дола! – каза Ситасива и се прозя. – А това е много лошо предзнаменование! Сигурно Сива е недоволен!

– Може би! ... Навярно очаква голямото жертвоприношение! – извика Дола и очите ѝ заблестяха още по-диво.

– Огромната статуя на Сива е довършена – каза единият от най-лицемерните министри, който стоеше до Дола, – да се надяваме, че англичаните няма да нападнат Гондвана, за да ни забранят тази своя жертва, от която зависи благоденствието на нашата земя!

– Англичаните не са господари на Гондвана – каза Дола – и никога няма да бъдат.

Като взе отново нож, тя го хвърли към един паж, който пресичаше залата, загледан към движенията ѝ. Пажът се наведе и ножът се заби в от срещната стена.

На лицето на Дола се изписа силно безпокойство.

– Какво ли нещастие ще се случи... ръката ми не може да улучи вече.

В този момент влезе управителят на двореца, и Лицето му бе мрачно. Той приближи и се поклони:

– Господарке, неприятна новина... Амравати е избягал от храма на Теханда.

Дола силно пребледня.

Погледна бързо към Ситасива, който бе прегърнал една от красавиците, и нищо не чу.

– Говори по-тихо – каза Дола, Амравати избягал? Не е възможно!

– Офицерите дойдоха сами да ни известят и да доведат човека, който е улеснил бягството на Амравати.

– Иди и кажи да ме чакат! В „залата на черепите“! – заповяда Дола.

Управителят се подчини.
Никой не чу това, което каза той,
Дола се изправи и излезе за най-голямо удоволствие на пажовете,
които нямаше да й бъдат вече прицелна точка.

ГОСПОДАРИТЕ НА ДЖУНГЛИТЕ

Дола напусна двореца и тръгна към пирамидална постройка, върху която се издигаше кубе. Това бе храмът, който магьосницата бе посветила на Сива.

Вратата беше отворена.

Влезе и се озова в мрачно преддверие, прекоси го и се отправи към „залата на черепите“, където двамата офицери я очакваха с пленника.

Дола изглежда Сандокан с нескрито любопитство, После погледът й стана зъл и страшен,

Сандокан издържа този поглед. Дори се усмихна подигравателно.

Той се намирал пред царицата на най-кръвожадната секта в Индия, защото в сравнение с „Капалика“ другите и даяките можеха да се оприличат на агнета и зайци.

Но погледът на Дола не можеше да сплши Сандокан. Той знаеше, че го очаква смърт, и не се смущаваше.

От четирите стени висяха черепите на жертвите на най-кръвожадния от всички индийски богове. В средата на залата се виждаше кресло, на него седна Дола.

Двамата офицери, примрели от страх, очакваха разпита.

Но нейното внимание бе привлечено единствено от Сандокан, Тя се учудваше, че този мъж не трепери пред нея и запазва необикновено спокойствие,

– Кой си ти? – запита тя.

– Сандокан! – отвърна Тигъра на Малайзия. – ти, ако не се лъжа, си владетелката на „Капалика“,

– Сандокан! Какво означава това име? – попита тя.

– Твоето нещастие, кръвожадна господарке на Гондвана! гласът на Тигъра прозвуча заплашително.

При тези думи Дола скочи и каза на двамата офицери:

– Излезте и нито дума за това, което става тук и което е станало вече!

Офицерите се подчиниха.

Владетелката на „Капалика“ и Тигара останаха сами един срещу друг.

– Ти искаш моя провал? – попита тя. – И затова ли помогна на Амравати да избяга от храма? Какво се надяваш да извлечеш от оня луд?

– Надявам се да изгони теб и недостойния син на „Капалика“, когото ти смени с дъщерята на Амравати! – каза Сандокан.

Дола изръмжа като ранено животно.

Нима и този човек знаеше истината? Значи ревниво пазената тайна на „Капалика“ беше узната?

Дола остана известно време в мрачно мълчание, сетне извика с треперещ от ярост глас:

– Ти знаеш тайната на „хората на черепа“! А никой освен тях не трябва да знае, че на трона на Гондвана седи човек, в чиито вени не тече царска кръв. Ти трябва да умреш! И знаеш ли как ще умреш?

– Не ме интересува. Защото това изобщо няма да стане?

– Не! няма да умреш от моите ръце. Ще бъдеш изяден от „господарите на джунглите!“ – отвърна Дола с остър смях,

– От тигрите?

– Тигрите не са господари на джунглите на Гондвана. Господари са червените кучета! Те са много по-страшни от тигрите, когато са гладни! Аз имам шестнадесет такива кучета, които от петнадесет дни не са яли нищо! Те ще се забавляват отлично с теб!

Сандокан познаваше свирепостта на червените кучета, които бродеха из индийските джунгли и които не се страхуваха да нападат дори и тигри. Движеха се на групи и винаги оставаха под заповедите на най-дивото и властно куче, затова не се страхуваха да нападат всички други животни.

– Тези червени кучета – продължи магьосницата – ни служат, за да изядат всички изменници на „Капалика“! Не се страхувам от Амравати! Амравати е луд и не знае кое е неговото дете! Не ме интересува къде е той сега. Дори да му се възвърне разумът, никой няма да му повярва! Но ти, признавам си, ме плашиш! За нищо на света няма да пощадя живота ти! Кожения човек ще дойде тази нощ да те вземе и ще те заведе при червените кучета. Ще присъствувам на твоята смърт.

Дола излезе бързо от „залата на черепите“ и затвори вратата. Неочаквано я налегна силна умора подир снощната оргия, при все това има сила да се довлече до стаята на Кожения човек.

В съседство с неговото жилище бе и залата, където пазеха кучетата. А тя се състоеше от четири стени, едната от които представляваше

желязна решетка: зад нея се мятаха в див лай шестнадесет кучета.

Полукучета, полувълци, те имаха извънредно заплашителен вид.

Когато Дола влезе, те започнаха да се хвърлят към решетката още по-бясно, защото знаеха от опит, че появата на тази жена означава изобилно ядене.

Кучкарят бе облечен в кожа от глава до пети, затова и носеше прякора Кожения,

Ядеше лакомо. Бе свалил половината от кожената шапка, която закриваше главата му. Лицето му имаше жестоко изражение, много сходно с това на кучетата, които бяха толкова опасни, че той трябваше винаги да носи тази дреха, изработена от специална твърда кожа. Така можеше да се движи сред тях и да ги насьсква към неща, които доставяха удоволствие на Дола. От време на време на кучетата хвърляха трупове на убити или живи хора, заподозрени в измяна на „Капалика“.

– Тази нощ за вас ще има прясно месо – каза господарката на Гондвана, – тази нощ ще отидеш в „залата на черепа“, там ще намериш един мъж, който ще им доведеш за закуска! Ще го доведеш тук и ще го развържеш, за да си помисли, че може да се защитава от кучетата. Не се страхувай, не е въоръжен,

– Да се страхувам от човек? – усмихна се зло Кожения. – Ще изпълня заповедта ти, господарке!

– Ще дойда в полунощ, да присъствувам на зрелището! – каза Дола.

– Ще те чакам! – склони глава палачът.

Дола отиде в покоите си, легна и заспа като мъртва.

След полунощ, когато в голямата зала започваше оргията, царицата на „Капалика“ влезе в клетката на червените кучета.

Посрещна я силен лай.

Палачът, готов изцяло с кожения си костюм, я чакаше, като държеше револвера си насочен към гърдите на изменника на „Капалика“.

Въпреки заповедта на Дола, пленникът бе вързан толкова много, че лицето му не можеше да се види добре.

– Както виждам, уплашил си се от него! – каза подигравателно Дола, след като хвърли поглед към пленника. – Той наистина е опасен човек! Заведи го в клетката. Искам да погледам как ще послужи за храна на тези добри Животни! О, Сива! Изпрати в ада душата на изменника на „Капалика“, човека, който знае нейната тайна!

Кожения се опита да блъсне пленника при кучетата. Започна борба и скоро и двамата се озоваха в клетката.

Като че ли раздвижени с пружина, червените кучета с бесен скок се

намериха върху затворника и забиха зъби в месата му. За миг дрехите му бяха разкъсани. Човекът падна, а кучетата продължиха да го разкъсват с диво ръмжене. Жестоката царица на „Капалика“ се смееше високо и ехидно, а Кожения стоеше неподвижен пред страховитото зрелище.

Когато от пленника остана само окървавен скелет, Дола излезе спокойно, че този, който знаеше тайната, вече го нямаше!

Тя влезе в храма, посветен на Сива, обърна се към статуята на жестокия бог и каза:

– Неразумникът, който знаеше тайната ни, бе изяден от господарите на джунглите! Постъпих, както ти ме вдъхнови!

Дола се върна в своите покои, а в това време кучкарят с коженото облекло, което закриваше и тялото, и лицето му, напусна клетката и избяга от двореца.

БИТКА В ГОРАТА

Господарката на Гондвана заповяда да повикат незабавно двамата офицери, които бяха довели в двореца Тигъра на Малайзия.

– Бягството на Амравати от храма на Теханда е вина, която се наказва със смърт! – каза Дола. – Един от вас е виновен! Този, който пазеше храма! Но аз държа отговорен и другия... Трябваше да отидете веднага да търсите беглеца. Ще ви помилвам, ако успеете да го заловите! Вземете слонове и войници и прегледайте гората! Нашите неприятели не са много далече. За щастие, оня, който им е бил главатар, бе току-що изяден от червените кучета. Вървете и Сива да ви помага да заловите беглеца!

Двамата офицери тръгнаха с двадесет войници върху три слона и за няколко часа стигнаха гората. Спряха да се посъветват.

– Трябва на всяка цена да усмирим гнева на Дола!

– За това има само едно средство – да заловим Амравати!

– Когото ти изостави толкова лекомислено да се измъкне от подземното на храма...

– Какво съм виновен аз, че ме упоиха заедно с хората ми! Сигурно оня проклет факир ми бе изиграл тая лоша шега. Но и той си получи заслуженото!

– Как ще можем да открием следите на Амравати?

– Това не мога да ти кажа, но трябва да го уловим, иначе и ние ще свършим между зъбите на червените кучета.

– Наистина ужасна смърт ни чака, изпотявам се само като си я представя.

– Знам едно, Амравати ще бъде защищаван добре от своите освободители.

– Нашите хора са достатъчно, за да им го отнемем!

– Ще направим всичко, за да успеем!

Дола имаше право: неприятелите не бяха далеко и офицерите бяха решили да хвърлят в действие цялата си дързост, за да заловят беглеца, свободата на който можеше да заплаши принц Ситасива.

Беше явно, че има някакъв заговор за завръщането на Амравати на трона и на тоя заговор трябваше всякак да се попречи.

Преследвачите дойдоха до мястото, където бе станала първата среща с тигърчетата и където бяха видели млада жена да се бие заедно с тях.

Продължителни викове достигнаха до слуха им. Идваха откъм гората.

Войниците оставиха слоновете да вървят през гората.

Неочаквано пред тях изскочи огромен слон и веднага след това над главите им се изсипа дъжд от куршуми.

Войниците на Ситасива отвърнаха светкавично на гърмежите.

Ето че изскочиха и други слонове и се завърза страшна престрелка.

– Смелост, тигърчета! Това са войниците на Дола! – викаше Яниш.

Няколко войници паднаха ударени от куршумите на тигърчетата.

Яниш насърчаваше своите хора ту на индуски, ту на португалски. В това време те викаха с всички сили, за да изплашат неприятеля и да го накарат да си помисли, че са по-многобройни.

– Слонът със старците да стои назад! – извика, Яниш. – Тези кучета искат да заловят Амравати.

– И ще го хванем! – обади се силно единият от двамата офицери.

– И за да свърши като вашия Сандокан! – викна другият.

– Как свърши Сандокан? – запита Яниш, очаквайки отговора, който така го вълнуваше.

– Щом искаш да знаеш, беше изяден от червените кучета! – отвърна ядно офицерът.

Куршум в главата бе отговорът на тези думи.

Офицерът падна, без да извика.

Яниш не грешеше при стрелба.

Новината, която бе съобщил офицерът, накара тигърчетата да се бият още по-ожесточено.

– По-дърветата! – извика някой.

Тигърчетата се хвърлиха към дърветата и от клон на клон се прехвърляха над слоновете, където бяха враговете им. Спускаха се светкавично върху тях и ги пронизваха с пиратските си ножове право в сърцата. Работеха бързо.

Кръвта се лееше и мигом отхвърчаха глави.

Виковете на ранените се сливаха с ръмженето на слоновете, които помагаша на борбата с хоботите си.

Шумът от битката изпълваше гората.

Победата на тигърчетата се очертаваше, въпреки че войниците на Гондвана се биеха също смело, призовавайки на помощ бог Сива. Числото на врага намаляваше все повече и повече.

Изведнъж Яниш извика.

Беше видял Еллора, която се бе хванала за един клон и тъкмо се спускаше да помага на приятелите.

– Какво правиш, нещастнице! Не напускай старците! – извика Португалеца.

Но Еллора не го чу. Тя продължи да скача от клон на клон, като стискаше със зъби ножа си.

Тя скочи върху единия слон извънредно ловко. Офицерът и тримата войници тъкмо се готвеха да заколят едно от тигърчетата.

Когато Еллора бе вече върху слона, офицерът се хвърли върху нея и се задави от вика си към войниците да му помогнат в кратката схватка. Завързаха я след дълги усилия с въже. Офицерът подкара бързо слона. Все по-далече от сражението.

Хирундо бе видял всичко. Той не бе изпускарал из погледа си своята любима Еллора.

От клон на клон се придвижи бързо до слона на Яниш.

– Да спасим Еллора! – викна и се хвърли върху врата на животното. Смушка го да бърза.

– Напред след врага! – викна и Яниш. – Кой защитава сега старците?

В този момент Хирундо не чуваше друго освен вика на собственото си сърце, което бе единствено насочено към заграбената девойка.

Слонът бързаше с всичка сила, като се мъчеше да настигне този на врага, който всъщност му отваряше пътя в джунглата.

Разстоянието помежду им постепенно намаляваше.

Скоро Хирундо и Яниш щяха да тържествуват.

Офицерът, който бе грабнал Еллора, се обърна и викна към Яниш:

– Дайте ми Амравати и ще ви върна девойката!

– Не! – извика Еллора. Гонитбата продължи по-бясно отпреди. Тримата войници и офицерът стреляха от време на време. Яниш, Хирундо и двете тигърчета не отвърнаха! от страх да не би да убият девицата. Разстоянието по-; между им намаляваше все повече и повече, докато найсетне слонът на Яниш тръгна успоредно със слона на офицера.

В тоя мих Хирундо скочи като тигър при тях и с мълниеносна бързина заби ножа в гърдите на офицера. Двете тигърчета го последваха и се хвърлиха върху войниците. Битката трая кратко време. Офицерът и войниците бяха хвърлени на земята и Еллора отново бе на свобода!

Когато се завърнаха на полесражението, неприятелите бяха ударени на бягство.

Яниш слезе от слона и видя, че на двамата старци не се бе случило нищо лошо, Нандар бе наблюдавал отдалече битката, а принцът избухваше навремени в остър и див смях. Португалеца се наведе над един от ранените войници, който пъшкаше, превърза му раната и му даде да пие банг:

– Ще спася живота ти, ако задоволиш едно мое невинно любопитство! Трябва да ми покажеш къде строят статуята на вашия бог Сива,

Раненият му даде необходимите указания.

– Сега ще се забавляваме добре! – извика Яниш, – жалко само, че онези нещастници ни лишиха от Сандокан!

– Ще отмъстим за него! – извикаха тигърчетата и размахаха ножовете, мокри от неприятелската кръв.

– Да – отговори мрачно Яниш, – ще дам живота си, но ще отмъстя за моето братче!

От очите му се отрони сълза, а някои от тигърчетата хълцаха, защото мислеха, че вече никога няма да видят любимия си вожд.

ПРИЗРАКЪТ НА САНДОКАН

Два дена по-късно, предвождана от Яниш, групата пристигна до края на гората.

Всички бяха много тъжни и потънали в мълчание.

Яниш не можеше да се освободи от мисълта за ужасната гибел на неговото братче.

Португалеца, който бе понесъл в живота си толкова мъки и бе победил толкова неприятности, си мислеше, че няма да има сили да понесе

загубата на Сандокан.

Настроението на тигърчетата не беше по-добро.

Особено потиснат се чувствуваше Хирундо. Милите погледи, които му отправяше все по-често Еллора, не успяваха да разсеят тъгата му. Но и смелата девойка страдаше силно.

Групата се бе спряла.

Настана нощ.

Тигърчетата разпънаха палатките.

Хирундо разпредели работата на часовите. В тази местност отсъствуваха страшни зверове и затова не запалиха огън.

Денят бе много уморителен и въпреки тревогите скоро всички потънаха в дълбок изцелителен сън.

С пушка в ръка Хирундо охраняваше и се ослушваше и за най-лекия шум.

Внезапно момъкът долови някакво подозрително про шумяване, което идваше откъм дъното на гората.

То ставаше все по-силно и приближаваше.

Хирундо не намери за необходимо да даде тревога, тъй като ставаше все по-ясно, че се отнася до един приближаващ човек, а това не представляваше особена опасност за отряда.

Започна да се оглежда по-внимателно и да стиска приклада на пушката. Тайнствените стъпки се долавяха все по-отчетливо, все по-наблизо.

Тогава младежът реши да действува.

– Кой е там? – попита рязко.

– Приятели, драги Хирундо! – отвърна познат глас. Пушката падна от ръцете на Хирундо.

Той бе крайно изненадан, тъй като гласът не можеше да бъде ничий друг освен на Сандокан.

Мъжът изскочи от храстите и се озова лице срещу лице с Хирундо.

Целият бе облечен в кожа.

Лунен лъч, промъкнал се между листата, освети лицето му.

– Сандокан! Тигре наш! – прошепна Хирундо, загледан така, сякаш пред очите му стоеше призрак.

– Защо изпусна пушката си? – попита Тигъра на Малайзия.

– Главатарю – отвърна младежът, – не си ли изяден от червените кучета на магъосницата?

– Струва ми се, че не съм – отвърна Сандокан, – щом като съм пред теб! Трудно беше да ви открия в джунглата, но ето че успях! Имахте ли

ново сражение?

– Да, главатарю! – отвърна все така стреснат Хирундо. – И ние победихме!

– Не загубихте ли някого?

– Не, никого... Врагът искаше да ни отнеме Амравати, но не успя! А ти? Как така? ...

– Как не съм изяден от червените кучета ли? – засмя се Тигъра. – Това беше съвсем просто нещо... Ще го обясня на всички. Спят ли?

– Да, вожде! Сега ще ги събудя, за да им съобща радостната новина!

– Не, недей... Нека поспят. Имат нужда от по-голяма почивка! Дори и аз ще полегна – каза Сандокан, – но преди това ще сваля тая дреха... Къде е моето братче?

– В онази палатка – посочи Хирундо вдясно.

– Добре, ще си легна тихо до него – каза Сандокан, – любопитен съм да видя лицето му, когато се събуди и ме види до себе си.

– Сънувам ли или не? – извика някой откъм палатката. – О, фантастични индуски богове! Та това е Сандокан!!

Яниш се показа от палатката, продължавайки да вика:

– Братче! Ти ли си, или е твоят призрак? Такива номера на приятели не се играят!

Португалец се хвърли в разтворените обятия на Тигъра на Малайзия.

В това време се събудиха всички от радостните викове на Яниш.

Еллора и Нандар изскочиха от палатките.

Хирундо бе запалил факла, за да видят всички възкръсналия пират.

Жълтата светлина освети енергичното усмихнато и мъжествено лице на Сандокан, за когото Дола в тоя момент сигурно още вярваше, че го е видяла разкъсан от червените кучета.

Яниш притискаше в обятията си братчето.

– Не – извика той, – трябва да заявя най-тържествено, че ти не си призрак. Че си човек от плът и кръв!

И що за идея си имал да се навлечеш в тая кожа? .

Сандокан се усмихна още по-широко.

Всички се бяха струпали наоколо, за да узнаят какво се бе случило с него.

Тигъра на Малайзия изпи чаша банг и започна да разказва:

– Кръвожадната господарка на Гондвана искаше да ме изядат червените кучета, затова ме предаде на човека, когото наричаха Кожения.

Трябваше да вляза в самата клетка на кучетата, но се случи това, което Дола не бе предвидяла. Бях сам с палача в „залата на черепите“. Бях вързан много плътно, но магьосницата бе наредила да ме развържат, за да ме види как ще се боря с кучетата. Царицата на „Капалика“ бе пожелала да се наслаждава на смъртта ми. Кожения човек бе доста непредпазлив, като ме развързваше. Не можеше да проумее, че с Тигъра на Малайзия шега не може да има! Щом като почувствувах свободни ръцете си, се хвърлих върху него и с един удар го повалих на пода. Съблякох му кожената дреха и му облякох моята. Сетне го вързах добре, за да не може да вика и да не му се познава лицето. Когато Дола дойде, бутна палача в клетката при кучетата и скоро от него останаха само окървавени кости. И сега, като си спомня тая картина, усещам как ми се изправят косите. Разбира се, нямах избор, не можех да постъпя по друг начин. Щом завърши екзекуцията, излязох от двореца, където никои не ме спря, защото всички бяха сигурни, че съм Кожения човек, палачът на Дола. Знаех, че ще ви намеря в гората, търсих ви упорито и ето, сполучих да ви открия!

– Да живее Тигъра на Малайзия! – извикаха в един глас тигърчетата.

– А сега, скъпи приятели, върнете се в палатките и продължете съня си.

– Сандокан има право – каза Яниш, – за утре трябва да бъдем бодри, за да успее нашият план!

– И какъв е той? – попита Сандокан.

– Ще ти го обясня утре каза Яниш, – сега наистина е най-добре да се върнем в обятията на Морфей. Сандокан възкръсна. Нямаме мъка вече! Лека нощ, господа!

Бързо след тези думи всички се прибраха в палатките си.

ГЛАСЪТ НА СИВА

Грамадната статуя на Сива пресичаше града, теглена от двадесет зебу. Образът на жестокия кръвожаден бог, непрестанно жаден за нови жертви, бе следван от тълпа негови последователи, които искаха на всяка цена да присъствуват на жертвоприношението на окончателно определените двеста жертви.

Когато статуята дойде на площада, настана гробно мълчание.

Принц Ситасива и Дола излязоха от двореца тържествено,

последвани от тъпа царедворци, танцьори пажове и свещеници на Сива.

Капаликанците носеха череп, издигнат високо пред шествието.

Когато всички приближиха до огромната статуя, зашепнаха молитви в негова чест.

Сетне отново всичко затихна.

Ситасива и Дола излязоха напред.

Царицата на „Капалика“, първата жрица на Сива, господарката на Гондвана, издигна ръце и извика:

– Сива! Ти си жаден за кръв! И ще имаш кръв! След малко, топла, тя ще бликне от двеста гърла и ще утоли жаждата ти!

– Ти искаш тази кръв, за да дадеш благоденствие на Гондвана, за да растат по-изобилно оризът и житото, за да бъдат по-обилни богатствата ни! – каза тържествено Ситасива.

След малко двеста жертви действително щяха да паднат в краката на статуята. Дола продължаваше да крещи:

– Ще натопя ръцете си в тази кръв, защото самата съм жадна за нея! Какво ще направиш ти, Сива, с нашето царство? Какво ще направиш с принц Ситасива? Какво ще направиш с твоята голяма жрица? Отговори ми!

Дола млъкна.

Лицето ѝ изразяваше напрегнато очакване.

Чакаше отговора на Сива.

Принцът, придворните, министрите, жреците, „мъжете на черепа“, цялата огромна тъпа бяха потънали в мълчание, задържаха дишането си, едва-едва устремили погледи към грамадната статуя.

Изведнъж в гробната тишина звучен и много силен глас, излизаш сякаш от самата нейна уста, се чу над всички:

– Дола! Аз се отказвам от теб! Уморен съм от теб!

Бездънно учудване се изписа за миг по лицата на всички. Тълпата замръзна.

Сива беше проговорил!

Всички бяха чули гласа му! И този глас отричаше жрицата!

Дола стоеше сякаш вкаменена. Леден ужас премина от краката до главата ѝ.

Да, и тя бе чула гласа на Сива. Но не беше възможно той да се откаже от нея!

Ето че тя извика със силно треперещ глас:

– Сива! Ти ми отговори?

– Да, магьоснице и крадла на новородени! – Гласът вся ужас в народа и в душата на принца отново. – Аз говоря, за да чуеш моето проклятие! Ти си извършила много престъпления и само преди няколко дни хвърли благородния Тигър на Малайзия, Сандокан, на своите червени кучета! Сега аз го възкресявам! Погледни го!

За миг висок, снажен, мъжествено красив човек изскочи иззад статуята и застана пред царицата на „Капалика“.

Самият Сандокан!

Дола гледаше призрака на оня, когото смяташе за изяден от кучетата.

– Но аз ще сторя и други чудеса, за да ти покажа, че съм те проклет и че искам да те убия! – продължи страшният глас. – Ето и Нандар, министъра, когото ти считаше за мъртъв. Ето и принц Амравати, когото затвори за цели седем години в подземие на храма!

Изад статуята излезе Нандар, който придружаваше Амравати.

Принцът бе грижливо избръснат и облечен. Изглеждаше много подмладен, въпреки лудостта си.

Глух и страшен шепот премина мигновено през цялата тълпа.

Ситасива гледаше замаян и не можеше да повярва на очите си.

Министрите чувствуваха, че приближава решителна буря.

Съвсем бледа, Дола гледаше Нандар и Амравати.

– Но моите чудеса не свършват дотук! – продължи тайнственият глас все по-страшно и настойчиво. – Аз се обръщам към народа на Гондвана, на когото ти измени, към министрите, които излъга! Слушайте всички! Тази жена е вещица! Преди шестнадесет години в една съдбоносна нощ тя открадна новородената дъщеря на Амравати и я замени с един син на капаликанка. Ситасива е фалшив принц! Тази, която има правото да седи на трона на Гондвана, е принцеса Еллора! Дъщерята на клетия Амравати, когото новият узурпатор хвърли в тъмница, за да може да върши необезпокояван престъпните си оргии! Аз, Сива, заповядвам на всички мои верни последователи да отнемат трона от узурпатора!

Силни викове се разнесоха за миг над тълпата, която наблюдаваше с безкрайна възхита божествено красивата девойка, застанала пред статуята.

Ситасива се опита да избяга.

В това време тигърчетата се хвърлиха върху Дола, викайки:

– Долу магьосницата!

– Да живее принцеса Еллора!

Ревът на тълпата се вдигна високо към чистото небе.

Еллора бе провъзгласена за царица на Гондвана, Яниш, излязъл от вътрешността на статуята, където бе играл ролята на Сива, я хвана за ръка и я поведе към двореца.

Дола и Ситасива бяха убити от двестата жертви, хванати за голямото жертвоприношение.

Еллора разруши незабавно сектата на капаликанците.

Разумът на Амравати постепенно се възвърна. Необикновеното събитие, изглежда, му бе помогнало за това.

В същото време смелият Нандар се наслаждаваше на нежните грижи на осиновената си дъщеря, която бе съхранил през толкова опасности.

Сандокан и Яниш, след като оставиха Хирундо при красивата принцеса, отпътуваха от Гондвана и се върнаха на своя кораб „Соарес“, доволни от преживяното необикновено приключение.

– И всичко това се случи, защото убих седмата патица, когато летише над нас! – каза Яниш и запали късата си пиратска лула. – Все пак на легендите на моето отечество трябва да се вярва!

КРАЙ

© 1992 Йордан Марков, превод от италиански

Emilio Salgari

Източник: <http://dubina.dir.bg>

Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 1 май 2006 г.

Публикация: Издателство „Трнев & Трнев“, София, 1992

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2120>]